

Ξωκλήσι Αγίου Νεκταρίου

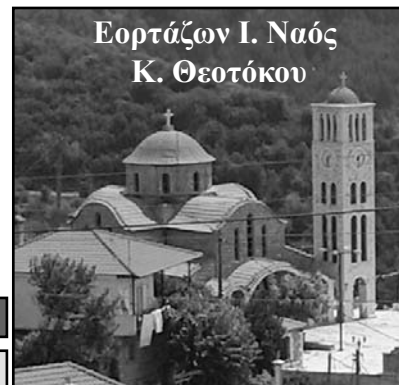

ΑΡΤΟΖΗΝΟΣ

Έκδοση του Λυλλόγου Σερβαίων Αρτιάδας

Αγ. Μάρκου 16, 5ος όροφος, 10560 Αθήνα • syndesmosserveon@yahoo.gr

Έτ. 40ο • Αρ. φ. 203 • Ιούλιος - Αύγουστος - Σεπτέμβριος 2016 • ιστοσελίδα: servou.gr • email: syndesmos@servou.gr

Εορτάζων Ι. Ναός
Κ. Θεοτόκου

Το φύλλο αυτό αφιερώνεται στην μνήμη των πέντε Σερβαίων στρατιωτών που σκοτώθηκαν στον πόλεμο του 1940

Σέρβου 16-8-2016 Γεν. Συνέλευση Συνδέσμου

Την Τρίτη 16 Αυγούστου έγινε στο Πολιτιστικό Κέντρο του χωριού, η προγραμματισμένη Γ.Σ. του Συνδέσμου μας. Προσλήθαν 54 πατριώτες, τα ονόματα των οποίων δημοσιεύθηκαν στην ιστοσελίδα servou.gr, για λόγους κυρίως ιστορικούς.

Ο πρόεδρος κ. **Ι. Μπόρας** πήρε πρώτος το λόγο, καλωσόρισε τους πατριώτες, τους ευχήθηκε «χρόνια πολλά» και τους ευχαρίστησε που ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα του Συνδέσμου. Στη συνέχεια έγινε εκλογή προεδρείου με την **Ελένη Θ. Τρουπή** πρόεδρο και την **Ελένη Κ. Μπόρα** γραμματέα.

Η κυρία **Τρουπή** (δεξιά στη φωτογραφία) καλωσόρισε και αυτή τους πατριώτες, εξέφρασε την ευχή για ευδόωση των εργασιών της ΓΣ και ανένγνωσε από την εφημερίδα την σχετική πρόσκληση του ΔΣ με την ημερήσια διάταξη, που περιελάμβανε:

Διοικητικό Απολογισμό.

Ο πρόεδρος κ. **Ι. Μπόρας** πριν αναγνώσει τα πεπραγμένα του Συμβουλίου του, υπενθύμισε πως η τωρινή διοίκηση του Συνδέσμου είναι διορισμένη (όχι δοτή) από την περσινή ΓΣ, που έγινε τον Αύγουστο στο χωριό, επειδή δεν βρέθηκαν πατριώτες να θέσουν υποψηφιότητα και να γίνουν αρχαιρείς, σύμφωνα με το καταστατικό. Σήμερα, είπε, καταθέτουμε την εντολή που λάβαμε και η ΓΣ θα αποφασίσει για τα περαιτέρω.

Από τα πεπραγμένα του ΔΣ αναφέρθηκε:

Α) στην έκδοση 4 φύλλων της εφημερίδας Αρτοζήνος (3 οκτασέλιδα και το τελευταίο 12σέλιδο).

Β) στη δημοσίευση 250 περίπου άρθρων στην ιστοσελίδα του Συνδέσμου servou.gr

Γ) στην οργάνωση 3 εκδηλώσεων στη διάρκεια του χρόνου: *κοπή πίτας και απονομή μαθητικών και άλλων βραβείων στους νέους

*αποκριάτικος χορός στην Αθήνα, με μεγάλη συμμετοχή των πατριωτών που ξεπέρασαν τα 160 άτομα.

*εκδήλωση στις 13-8-16 στο Πολ. Κέντρο του χωριού, με 5 ομιλητές και θέμα «αναμνήσεις από τα μαθητικά μας χρόνια».

Δ) σε έργα συντήρησης του ΠΚ (αντιμετώπιση υγρασίας, κατασκευή ντουλασοφυλλών, επανατοποθέτηση 2 φωτογραφιών παλαιών προέδρων του ΔΣ, που είχαν αφαιρεθεί από το γραφείο, κλείσιμο κενού στην κάτω έξοδο κλπ).

Ε) στις απαιτούμενες ενέργειες τόσο για την νομική τακτοποίηση της εκκρεμότητας με το ΠΚ όσο και στην έκδοση άδειας για κατασκευή βρύσης στην πλατεία.

Οικονομικό απολογισμό

Συνεχίζοντας ο πρόεδρος ανέφερε πως το ΔΣ έκανε πολύ μεγάλη οικονομία, διέκοψε την τηλεφωνική σύνδεση του γραφείου, μείωσε σημαντικά τα έξοδα για την εφημερίδα και δεν ξόδεψε τίποτα, εκτός από τα εντελώς απαραίτητα. Είπε πως το ΔΣ παρέλαβε από το προηγούμενο ΔΣ 2.500 ευρώ και τώρα το ταμείο πλησιάζει τις 5.000 ευρώ. Ευχαρίστησε προς τούτο τους πατριώτες που ανταποκρίνονται στην οικονομική βοήθεια προς το Σύνδεσμο και παρακάλεσε όλους να συνεχίσουν τις προσφορές τους για να μπορέσει το όποιο ΔΣ σχηματισθεί, να λειτουργήσει και κάτι να δημιουργήσει.

Ενημέρωσε ακόμη τους πατριώτες πως ο σύνδεσμος πρόσφερε 500 ευρώ, για τα έργα που γίνονται τώρα μέσα στο συννοικισμό «Αράπηδες», από τους ίδιους τους Αρτσίους.

Άλλα θέματα

Μετά τον διοικητικό και οικονομικό απολογισμό από τον πρόεδρο, ο λόγος δόθηκε στους παρευρισκόμενους.

Πρώτος πήρε το λόγο ο γιατρός **Στάθης Δάρας**, πρόεδρος του Συνδέσμου επί σειρά ετών (κατά περιόδους) από το 1960, με ιδιαίτερα μεγάλη προσφορά στο Σύνδεσμο

συνέχεια στη σελ. 7

Κοπή πίτας και Βράβευση νέων του χωριού. Κυριακή 15 Ιανουαρίου, Παγγορτυνιακή Ένωση Αθήνα.

Επειδή το επόμενο φύλλο του Αρτοζήνου θα κυκλοφορήσει περί το τέλος Ιανουαρίου (καλώς εχόντων των πραγμάτων), ενημερώνουμε από τώρα τους πατριώτες για την εκδήλωση αυτή.

Η κοπή της πρωτοχρονιάτικης πίτας και η απονομή των βραβείων, θα γίνουν στην Παγγορτυνιακή Ένωση, Πειραιώς 1 (στοά), την Κυριακή 15 Ιανουαρίου, στις 10,00 π.μ.

Λεπτομέρειες θα γίνουν γνωστές μέσω της ιστοσελίδας servou.gr

Πρώτη συνεδρίαση ΔΣ Συνδέσμου.

Την Πέμπτη 29 Σεπτεμβρίου 2016 συνήλθε, στο γραφείο του Συνδέσμου στην Αθήνα, στην πρώτη του συνεδρίαση το «νέο ή παλιό» ΔΣ. Όπως αναφέρεται στα πρακτικά της ΓΣ, το συμβούλιο αυτό είναι το ίδιο με το προηγούμενο, αφού δεν βρέθηκαν πατριώτες όχι μόνο να θέσουν υποψηφιότητα για εκλογές, αλλά ούτε καν να συμμετάσχουν σε ένα προσωρινό ΔΣ, μέχρι την επόμενη ΓΣ που θα γίνει τον Αύγουστο του 2017 πάλι στο χωριό. Κατόπιν αυτού του αδιεξόδου και υπό την πίεση των 54 πατριωτών που παραβρέθηκαν στη ΓΣ, το απερχόμενο ΔΣ δεν αρνήθηκε τελικά να παραμείνει για ένα χρόνο ακόμη (παρόλο που κανένα από τα μέλη του δεν το ήθελε αυτό), ώστε να αποφευχθεί η προσωρινή αναστολή της λειτουργίας του 94χρονου Συνδέσμου μας.

Αυτό που διευκρινίστηκε στη συνεδρίαση από όλα τα παρόντα μέλη, είναι πως ανεξάρτητα με τη διαδικασία επιλογής τους, αποτελούν σήμερα την διοίκηση του Συνδέσμου και θα καταβάλλουν κάθε δυνατή προσπάθεια ώστε να κάνουν το καλύτερο δυνατόν και να αφήσουν κάποιο έργο με τη λήξη της θητείας τους.

Όπως είναι αυτονόητο, το κύριο θέμα της ημερησίας διάταξης ήταν ο σχεδιασμός και το χρονοδιάγραμμα των ενεργειών των μελών του ΔΣ, για την περίοδο που θα έχουν την ευθύνη της διοίκησης του Συνδέσμου. Ειδικότερα αποφασίστηκε να εξή:

α. Η σύνθεση του ΔΣ και οι αρμοδιότητες των μελών του παραμένουν ως είχαν και πριν, με πρόεδρο το **Ι. Μπόρα**.

β. Θα καταβληθεί κάθε δυνατή προσπάθεια ώστε να συνεχιστεί κανονικά η έκδοση της εφημερίδας «Αρτοζήνος», κάθε 3 μήνες με 4-8 σελίδες, ανάλογα με την ύλη που υπάρχει και τα οικονομικά του Συνδέσμου. Το επόμενο φύλλο ελπίζουμε να κυκλοφορήσει περί το τέλος Οκτωβρίου.

γ. Η λειτουργία της ιστοσελίδας servou.gr θα συνεχιστεί και αυτή κανονικά και κάνουμε έκκληση στους πατριώτες να μας στέλνουν άρθρα για δημοσίευση.

δ. Η εκδήλωση κοπής της πίτας και απονομής των βραβείων στους νέους θα γίνει στις 15 Ιανουαρίου στην Παγγορτυνιακή, όπως και πέρυσι. Λεπτομέρειες θα γίνουν γνωστές μέσω της ιστοσελίδας του Συνδέσμου.

ε. Για τον αποκριάτικο χορό θα καταβληθεί κάθε δυνατή προσπάθεια να γίνει και το 2017 όπως έγινε και φέτος και ελπίζουμε να έχει ανάλογη επιτυχία.

ζ. Τα οικονομικά του Συνδέσμου είναι περί τα 4.800 ευρώ. Εκφράζουμε τις ευχαριστίες μας στους πατριώτες που ενισχύουν οικονομικά το Σύνδεσμο και παρακαλούμε και όσους δεν έχουν πληρώσει ακόμη τη συνδρομή τους να το πράξουν, ώστε να υπάρχει η δυνατότητα να γίνουν και κάποια έργα στο χωριό. Τα χρήματα αυτά θα διατεθούν σύμφωνα και με προγενέστερη απόφαση του ΔΣ, στη διαμόρφωση της κάτω αίθουσας του Πολιτιστικού Κέντρου σε μουσειακό κλπ χώρο. Επίσης ένα ποσό θα απαιτηθεί για να γίνει ανανέωση της ατζέντας του Συνδέσμου, που εκδόθηκε πριν 11 χρόνια. Είναι αυτονόητο πως στα χρόνια που πέρασαν πολλοί πατριώτες έφυγαν από τη ζωή, κάποιοι ενηλικιώθηκαν, κάποιοι παντρεύτηκαν, άλλοι άλλαξαν τηλέφωνο κλπ. Θεωρούμε πως η ατζέντα είναι ένα πολύ χρήσιμο εργαλείο για τους

συνέχεια στη σελ. 7

Σέρβου, Αύγουστος 2016

Εξαιρετικός ήταν και ο φετινός Αύγουστος στο χωριό. Κόσμος πολός, ιδιαίτερα τις ημέρες της Παναγίας (περισσότερος από πέρυσι, κατά την εκτίμηση ντόπιων παραγόντων) με τα αυτοκίνητα να έχουν καλύψει τον κεντρικό δρόμο από τρανιβρύση μέχρι γαϊδουροκυλίστρα αλλά και όλους τους δρόμους μέσα στο χωριό. Καιρός θαυμάσιος. Εκτός από ένα απόγευμα που έβρεξε για λίγο, όλες οι μέρες ήταν αρκετά ζεστές, με πολλούς να κυκλοφορούν το βράδυ και χωρίς μπουφάν! Παιδιά πολλά κάθε ηλικίας, με τα μικρότερα να τριγυρίζουν και να παίζουν μέσα στο χωριό και τα μεγαλύτερα να βολτάρουν συνήθως προς το Σουλινάρι και προς το εκκλησάκι του Αγίου Νεκταρίου. Η «Ράχη» πάντα με κόσμο, μικρούς και μεγάλους, ιδιαίτερα τα βράδια. Εξαιρετική η θέα προς τα 4 σημεία του ορίζοντα και ...προς τον έναστρο ουρανό. Η «αχιβάδα» του **Νικολάκη Λιατσόπουλου** είχε την τιμητική της, κυρίως από εφήβους και νεαρούς ενήλικες. Επίσης το καφενείο-ταβέρνα του **Γιάννη Ρουσιά** γνώρισε ημέρες δόξης από τους θιασώτες κυρίως της «πρέφας» και της «δηλωτής 4» (και δεν είναι μόνο αυτοί που παίζουν, είναι και άλλοι τόσοι που παρακολουθούν...), αλλά και τα εξαιρετικά σουβλάκια. Το μαγαζί του **Ν. Τρουπή** (Αλούπη) έχει εξειδίκευση στο ...τσιπούρο, όπως πάντα.

Οι γυναίκες προτιμούσαν τη βόλτα συνήθως προς το Σουλινάρι αλλά και αρκετές προς τα δυτικά του χωριού, όπου βρίσκεται και το νεκροταφείο, ενδεχομένως να μνημονεύσουν και κάποιον δικό τους. Η μεγαλύτερη κινητικότητα στο χωριό παρατηρήθηκε από το Σάββατο 13 μέχρι την Τετάρτη 17 Αυγούστου:

Σάββατο. Το πλέον ενδιαφέρον γεγονός της ημέρας αυτής ήταν η εκδήλωση που είχε οργανώσει ο Σύνδεσμος στο Πολ. Κέντρο, με 5 ομιλητές και με θέμα: «Αναμνήσεις από τα μαθητικά μας χρόνια στο δημοτικό του χωριού και στα Γυμνάσια».

Λεπτομέρειες σε άλλη στήλη. Πρέπει να επισημανθεί πάντως, πως η προσέλευση των πατριωτών δεν ήταν η αναμενόμενη, πράγμα που δεν δημιουργεί αισιόδοξη προοπτική για το μέλλον του Συνδέσμου. Αυτό πρέπει να προβληματίσει όλους τους πατριώτες με συλλογική συνείδηση και να κάνουν ότι μπορούν, αν δεν θέλουν να διαλυθεί ο Σύνδεσμος.

Κυριακή. Παραμονή της Παναγίας. Την ημέρα αυτή είχε προγραμματιστεί μετά τη λειτουργία, να γίνει η Γενική Συνέλευση του Συνδέσμου. Δυστυχώς όμως ένα δυσάρεστο γεγονός (κηδεία **Τασιάς Ι. Τρουπή**) ανάγκασε τους οργανωτές να μεταθέσουν την εκδήλωση για την Τρίτη 16-8-16. Το απόγευμα έγινε ο καθιερωμένος εσπερινός και ακολούθησε περιφορά της εικόνας της Παναγίας πάνω σε στολισμένο επιτάφιο, όπως συμβαίνει στο Άγιο Όρος

πλατεία, μπροστά από το σπίτι του αείμνηστου **Θάνου Μπόρα**. Όλα πλέον περιορίζονται...

συνέχεια στη σελ. 8

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

ΒΑΠΤΙΣΗ

Μία βάφτιση σήμερα στο χωριό μας είναι σημαντικό γεγονός, ιδιαίτερα αν το νεοφώτιστο είναι «γέννημα-θρέμμα» του χωριού. Πράγματι ο μικρούλης, γιός του **Κώστα Ι. Ρουσιά**, βαφτίστηκε την Κυριακή 9-10-16 στον Ιερό Ναό της Ζωοδό-

Φωτογραφία από την τέλεση του μυστηρίου στο Ναό της Ζ. Πηγής

χου Πηγής και έλαβε το όνομα **Ιωάννης**. Όπως φαίνεται και στις φωτογραφίες πολλοί πατριώτες, φίλοι και συγγενείς παραβρέθηκαν στο ευχάριστο αυτό γεγονός. Ο **Γιάννης** είναι εγγονός του συσταξιούχου δάσκαλου **Ι. Ρουσιά** και τρισέγγονος του «**Ρουσόγιαννη**», που ήταν κάποτε πρόεδρος στο χωριό. Ο πατέρας του **Γιάννη**, όπως και ο παππούς του, μένουν μόνιμα στο χωριό, όπου έχουν μία σύγχρονη κτηνοτροφική μονάδα.

Το ΔΣ του Συνδέσμου μας εύχεται στους γονείς και λοιπούς συγγενείς να τους ζήσει ο Γιάννης και να είναι ευτυχισμένοι στη ζωή του.

ΘΑΝΑΤΟΙ

ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΥ Ι. ΜΑΡΙΑ, 50 ετ.

Την Πέμπτη 20 Οκτωβρίου 2016 έφυγε από τη ζωή η **Μαρία**, σύζυγος του **Γιάννη Χρονόπουλου** από Αράπηδες. Η κηδεία έγινε την επομένη στη Βυτίνα. Η **Μαρία** ήταν μόλις 50 χρόνων και ο θάνατός της οφείλεται σε χρόνια νεοπλασματική νόσο. Η **Μαρία** παντρεύτηκε το **Γιάννη**, γιό του **Νίκου Χρονόπουλου** (Ντρουμέκα) από Αράπηδες και απέκτησαν ένα γιό, 13 χρόνων σήμερα. Ήταν διευθύντρια της δασικής Υπηρεσίας και ζούσε οικογενειακά στη Βυτίνα.

Ήταν ευγενής και καλοσυνάτος άνθρωπος και εξαιρετική μητέρα και σύζυγος.

ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΥ Β. ΣΟΦΙΑ, 95 ετ.

Έφυγε από τη ζωή, πλήρης ημερών η **Σοφία Βασ. Αναστασοπούλου** στις 14.10.2016. Η εξόδιος ακολουθία έγινε την επομένη από το μητροπολιτικό Ιερό Ναό της «**Κοιμήσεως της Θεοτόκου**» του χωριού μας Σέρβου.

Η **Σοφία** (η Σοφιά) ήταν το τρίτο από τα πέντε παιδιά (**Κωσταντής, Νίκος, Σταυρούλα, και Αγγέλω**) του **Γεωργίου Γεωργακόπουλου**

Αρτοζήνος

Ιδιοκτησία:

Σύνδεσμος Σερβαίων Αρκαδίας
«**Η ΚΟΙΜΗΣΗ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ**»
Αγίου Μάρκου 16, 5ος όροφος Τ.Κ. 10560, Αθήνα
Α.Φ.Μ.: 099547610
ΔΟΥ: Ε' ΑΘΗΝΩΝ

Υπεύθυνος Έκδοσης:

Ιωάννης Κ. Μπόρας (6977 631017)

Συντακτική Επιτροπή:

Χρήστος Ι. Μαργακός (6945-573835)
Θεόδωρος Γ. Τρουπής (6977-365905)

Συνδρομή: 30 € Εξωτερικού: 50 \$
Αμερικής - 100 \$. Αυστρ.

Τυπογραφείο - Ηλεκτρονική Σχεδίαση:
Ι. ΓΚΑΝΤΗΡΑΓΑΣ & ΣΙΑ Ο.Ε.
Γερανίου 7, Αθήνα Τηλ. 210-5244-309

ΓΑΜΟΙ

Γιάννη Κλεισούρα και Μαρίας Σταθοπούλου

Το Σάββατο 20 Αυγούστου 2016 έγινε στην Αθήνα ένας Σερβαϊκός γάμος.

Ο γαμπρός **Γιάννης Κλεισούρας** είναι εγγονός του **Γιάννη Κλεισούρα** (αδερφού του **Αγγελή Κλεισούρα**), που το 1960 μετανάστευσε στον Καναδά.

Η νύφη **Μαρία Σταθοπούλου**, είναι εγγονή της **Μαρίας Βέργου**, κόρης του **Θανάση Βέργου** (Ντανά).

Ο γάμος έγινε σε γνωστό κτήμα προαστίου των Αθηνών, με πολλούς συγγενείς και φίλους. Μετά το μυστήριο ακολούθησε τραπέζι με πολλά εδέσματα και χορός μέχρι το πρωί.

Το ΔΣ του Συνδέσμου μας εκφράζει τις καλύτερες ευχές και στα τρία ζευγάρια νεόνυμφων, να ζήσουν ευτυχισμένα και τα όνειρά τους να γίνουν πραγματικότητα.

Χρήστου Β. Σχίζα και Σοφίας Κ. Σκιαδά.

(Γράφει ο **Βασίλειος Κων/ντή Σχίζας**).

Στον Ιερό Ναό της Αγίας Παρασκευής του ομώνυμου προαστίου των Αθηνών τελέστηκε με τις ευλογίες της Εκκλησίας το απόγευμα της Κυριακής 10 Σεπτεμβρίου ε. έ. το μυστήριο του γάμου, των **Χρήστου Σχίζα** και **Σοφίας Σκιαδά**.

Ο Χρήστος έλκει την καταγωγή από του Σέρβου. Είναι γιός του **Βασίλη (Λάκη)**, εγγονός του **Πανάγου Σχίζα** και της **Γεωργίας** κόρης του **Δημητρίου (Μήτσου) Τσαντίλη**.

Η Σοφία είναι θυγατέρα του **Κων/νου** και της **Κλεοπάτρας Σκιαδά**, Λακώνων από τη Σπάρτη. Παράνυμφος ήταν ο **Κων/νος Σχίζας** του **Αγγελή** (της οικογένειας **Κωνσταντάκου**).

Αρκάδες, Λάκωνες, και άλλοι συγγενείς και φίλοι των οικογενειών όπως από την Αμερική ο **Γιώργης Τσαντίλης** με την σύζυγό του **Ιωάννα**, τίμησαν με την παρουσία τους το ευτυχές γεγονός του γάμου των νεόνυμφων.

Στο μυστήριο ιεροούργησε ο Πανοσιολογιότατος Αρχιμανδρίτης π. **Διονύσιος Αικατερίνης** με συλ-

σικοθεραπεύτρια, Εκπαιδευτικό). Απέκτησε δύο παιδιά, το **Θύμιο** και τη **Μαρία Λουίζα**, τρία εγγονάκια, τον **Ανδρέα**, την **Ιωάννα** και τη **Μάγνη**. Επαγγελματικά ακολούθησε την εκπαίδευση, αντί της Αρχιτεκτονικής που είχε σπουδάσει, και τα τελευταία 5 χρόνια ήταν Διευθυντής του 1ου Γυμνασίου Χολαργού.

Ο **Ανδρέας** μαζί με τα αδελφια του είναι οι δωρητές κατά το ήμισυ του οικοπέδου που έγινε η μεγάλη πλατεία στη Ράχη, και το Πολιτιστικό Κέντρο του χωριού μας Σέρβου.

Άφησε έντονο το στίγμα στους μαθητές του που είχαν την τύχη να τον γνωρίσουν αλλά και σε όλους τους συναδέλφους του και τους γονείς που είχαν την τιμή να συνεργασθούν μαζί του.

Άριστος οικογενειάρχης ο **Ανδρέας** και στοργικός πατέρας.

Η οικογένεια επιθυμεί αντί στεφάνων, να ενισχυθεί «**Η Κιβωτός**»

ΤΡΟΥΠΗ Ι. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ 96 ετ.

Έφυγε από τη ζωή, πλήρης ημερών, η **Αναστασία Ι. Τρουπή** στην Αθήνα. Η εξόδιος ακολουθία έγινε την Κυριακή 14 Αυγούστου από την εκκλησία του χωριού μας Σέρβου «**Η Κοίμηση της Θεοτόκου**», με τις προσεχές της οικογένειά της και πολλών πατριωτών Σερβαίων, που για τη γιορτή της Παναγίας είχαν επισκεφθεί το χωριό. Στη μνήμη της από την οικογένειά της προσφέρθηκε δείπνο στην ταβέρνα του **Γιάννη Ρουσιά**.

Η Τασιά, όπως την αποκαλούσαν στο χωριό, ήταν το 4ο, από τα τέσσερα παιδιά (**Χριστίτσα, Ντίνος, Λεωνίδας**) του **Γεωργίου Παπαθωμόπουλου** (Εικοσιμία) και της **Ελένης Κωνσταντοπούλου**. Παντρεύτηκε το συγχωριανό μας **Παννάκο Νικ. Τρουπή (Καπακίδη)**, και απέκτησαν τη **Ντίνα** και το **Χρήστο**, που της χάρισαν εγγόνια και δισέγγονα.

Έξυπνη και πάντα καλοσυνάτη η

Μαργαρίτας Θ. Τρουπή και Άγγελου Κορέλα.

Η **Μαργαρίτα** και ο **Άγγελος** παντρεύτηκαν στις 23 Σεπτεμβρίου 2016 στο Δημαρχείο Παλαιού Φαλήρου. Η **Μαργαρίτα** είναι κόρη του **Θ. Τρουπή** (Γκράβαρη) και είναι πτυχιούχος Πληροφορικής και Τραπεζικός υπάλληλος. Ο **Άγγελος** είναι πολιτικός μηχανικός.

λειουργό τον Αίδεσιμολογιότατο π. **Κων/νο Σαρρή**.

«**Την κοίτην αυτών ανεπιβόλευτον διατήρησον... και δος αυτοίς από της δρόσου του ουρανού άνωθεν, και από της πύτης της γης**», ήταν η επίκληση προς τον Δημιουργό από τους ιερείς την οποία απέδωσαν ως ευχή στο νέο ανδρόγυνο, όπως επίσης το ίδιο ευχήθηκαν από καρδίας και όλοι οι προσκεκλημένοι οι οποίοι συμμετείχαν με κατανύξη στο μυστήριο.

Αργότερα όλοι συμμετείχαν στη γαμήλια δεξίωση η οποία δόθηκε σε κοσμικό κέντρο πλησίον των Αθηνών, στην κωμόπολη του Πικερμίου, όπου διασκέδασαν και ευχήθηκαν κάθε ευτυχία με απογόνους στην νέα οικογένεια.

Τασιά, υπήρξε ενάρετη και αφοσιωμένη, όπως όλες οι Σερβαίες μάνες, στην οικογένειά της.

ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ-ΤΖΙΒΑΡΑ ΜΟΣΧΟΥΛΑ, 70 ετ.

Απεβίωσε στις 2/8/2016 και η εξόδιος ακολουθία έγινε στις 4 Αυγούστου 2016 από τον Ιερό Ναό του κοιμητηρίου Αγίου Δημητρίου (Μπράχαμι). Γεννήθηκε και μεγάλωσε στο νησί της Άνδρου. Παντρεύτηκε το συγχωριανό μας **Χρήστο Ευθυμίου Δημητρόπουλο** και απέκτησαν δύο παιδιά, την **Κατερίνα** και το **Μάκη**. Επαγγελματικά εργάστηκε στον ΟΤΕ.

Η **Μοσχούλα** ήταν στοργική σύζυγος και μητέρα, ενάρετη και γλυκομίλητη, έχαιρε της αγάπης και εκτίμησης όσων είχαν την τύχη να την γνωρίσουν.

ΣΧΙΖΑ Γ. ΒΑΣΙΛΩ, 82 ετ.

Έφυγε από τη ζωή η **Βασίλω**, συζ. **Γιώκω Πέτρου Σχίζα**. Απεβίωσε στην Τρίπολη όπου διέμενε τα τελευταία χρόνια και η εξόδιος ακολουθία έγινε στο χωριό μας, την Παρασκευή 29 Ιουλίου 2016, με τη συμμετοχή όλων των κατοίκων. Μετά την ακολουθία οι συγγενείς παρέθεσαν γεύμα στην ταβέρνα του **Γιάννη Ρουσιά**.

Η **Βασίλω** ήταν κόρη του **Θανάση Πανάγου Βέργου [Ντανά]** και της **Κανέλλας Β Τρουπή**. Ήταν το τρίτο από τα έξι παιδιά της οικογένειας (**Ντίνα, Μαρία, Βασίλω, Γεωργία, Χριστίνα και Παναγής**). Παντρεύτηκε τον **Γιώκο** και απέκτησαν σε μεγάλη ηλικία μία κόρη, τη **Μαρία**, που πέθανε νέα, από σακχαρώδη διαβήτη.

Ο **Γιώκος** ζει στην Τρίπολη και η κατάσταση της υγείας του δεν του επέτρεψε να παραβρεθεί στην κηδεία της γυναίκας του.

Η **Βασίλω** ήταν ένας ευγενής και ιδιαίτερα κοινωνικός και «ζωντα-

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

*Στις 6 Αυγούστου ο **Σωτήρης Δ. Σχίζας** και η σύζυγός του **Κασσιανή** απέκτησαν το τρίτο τους αγόρι.

*Στις 15 Οκτωβρίου ο **Νίκος Κ. Δάρας** και η σύζυγός του **Πηνελόπη Σιαντροπούλου** απέκτησαν κορίτσι.

Ο **Σύνδεσμος εύχεται στους ευτυχείς γονείς και λοιπούς συγγενείς να τους ζήσουν τα νεογνήνητα και να είναι καλότυχα στη ζωή τους.**

Προσφορές στη μνήμη.

***Αθανασίου Μπόρα**. Εκατό ευρώ (100) από την κόρη του **Αγγελική**.

***Σοφίας Αναστασοπούλου**. Εκατό (100) ευρώ από τα εγγόνια της.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΕΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ 2016. ΕΠΙΤΥΧΙΕΣ ΣΕΡΒΙΩΤΟΠΟΥΛΩΝ

1. Κουρουπάκης Γεώργιος: Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο

Στις πανελλήνιες εξετάσεις ο **Γιώργος** πέτυχε στο Μετσόβιο Πολυτεχνείο, στη Σχολή Ναυπηγών Μηχανολόγων Μηχανικών, που ήταν και η πρώτη του επιλογή. Είναι γιός της συγχωριανής μας **Τάνιας Γκούτη** και εγγονός του **Γιώργου** και **Βίκης Γκούτη**. Η μητέρα και η γιαγιά του συμμετέχουν ενεργά στο Σύλλογο.

2. Ηλίας-Δημήτρης Ν. Χειμώνας: Πολυτεχν. Σχολή Πανεπ. Πατρών.

Η σχολή του είναι Σχολή Μηχανολόγων –Μηχανικών-Αεροναυπηγών του Πανεπιστημίου Πατρών. Έχει καταγωγή από τους Αράπηδες, το γένος **Νικολίας Κανελλοπούλου** από Καστράκι.

3. Παρασκευή Ηλία Ζαφειροπούλου: Πάντειο Πανεπ. Αθηνών

Η **Παρασκευή** πέτυχε στο Τμήμα Κοινωνικής Ανθρωπολογίας του Πανεπιστημίου Αθηνών. Είναι εγγονή του συγχωριανού μας από το συνοικισμό Αράπηδες **Γιώργου Χρονόπουλου** (Σκράπα) και της **Παρασκευής Δ. Κωνσταντοπούλου** από Σέρβου.

4. Φώτης Ηλία Ζαφειρόπουλος: Γεωπονικό Πανεπ. Αθηνών.

Ο **Φώτης** είναι εγγονός του συγχωριανού μας από το συνοικισμό Αράπηδες **Γιώργου Χρονόπουλου** (Σκράπα) και της **Παρασκευής Δ. Κωνσταντοπούλου**, από Σέρβου.

5. Νικόλαος Μιχ. Κότσικας: Γεωπονικό Πανεπ. Αθηνών.

Ο **Νικόλαος** είναι απόφοιτος του Λυκείου Τροπαίων και η επιτυχία του στο Γεωπονικό Πανεπιστήμιο αφορά στο τμήμα Ζωικής Παραγωγής. Ο **Νίκος** είναι εγγονός της συγχωριανής μας **Παναγούλας Ευστ. Ρουσιά**, που διαμένει στα Λουτρά Ηραίας.

Το ΔΣ του Συλλόγου μας συγχαίρει θερμά τους νέους του χωριού μας για την επιτυχία τους και τους εύχεται καλή πρόοδο στις σπουδές τους, καλή φοιτητική ζωή και εκπλήρωση όλων των στόχων τους.

νός» άνθρωπος. Όσοι είχαν την τύχη να την γνωρίσουν, θα την θυμούνται για πάντα.

Το ΔΣ του Συλλόγου εκφράζει τη συμπάθειά του σε όλες τις οικογένειες και τους συγγενείς των πατριωτών, που έχασαν δικούς τους ανθρώπους.

Πεδόντες στον πόλεμο του 1940.

Αποσπάσματα από το άρθρο του στρατηγού ε.α. Χ. Αθ. Μαραγκού.

«...Απέναντι στη Βόρειο Ήπειρο, στην περιοχή της Μπίγλιστας, τα Ιταλοαλβανικά στρατεύματα ήταν έτοιμα να εισβάλουν στην χώρα μας... Στην Μπίγλιστα, στις επιχειρήσεις του 28^{ου} ΣΠ, της 5^{ης} Νοεμβρίου έπεσεν μαχόμενος ηρωικά ο

Στρατιώτης, Βέργος Διαμαντής του Κωνσταντίνου εκ Σέρβου...»

«...Την επομένη, 9 Ιανουαρίου, τα ελληνικά στρατεύματα κατέλαβαν τα υψώματα βόρεια της Κλεισούρας μέχρι το χωριό Ταλιάρι και νοτιότερα τα υψώματα του χωριού Παναρίτι. Στην επίθεση του 51 Συντάγματος την 9^η Ιανουαρίου, προς κατάληψη του υψώματος 753, βορειοανατολικά του χωριού Ταλιάρι, έπεσεν ηρωικά μαχόμενος ο

Στρατιώτης Μπόρας Παρασκευάς του Ιωάννου εκ Σέρβου...»

«...Την επομένη, 10 Ιανουαρίου, η Ι Μεραρχία κατέλαβε την Κλεισούρα και η ΧΙ στο όρος Ζαλόνησια, αυχένος Σιρακούτ, όρος Σέλιανιτ. Στις αντεπιθέσεις αυτές στην περιοχή του 66^{ου} ΣΠ, στον αυχένα Σιρακούτ, οι οποίες αποκρούστηκαν με αγώνα "εκ του συστάδην" έπεσεν ηρωικά μαχόμενος στις 29 Ιανουαρίου ο

Στρατιώτης του 66 ΣΠ, Τρουπής Γεώργιος του Βασιλείου εκ Σέρβου...»

«...Η επίθεση των Ιταλών εκδηλώθηκε το πρωί της 9 Μαρτίου 1941 κατά των υψωμάτων 731 και Κιάφε Λουζίτ αλλά αποκρούστηκε από τους γενναίους υπερασπιστές τους. Οι απώλειες της Ι Μεραρχίας την 10 Μαρτίου 1941 ήταν 29 νεκροί. Στο προσκλητήριο της Μεραρχίας του 4^{ου} Συντάγματος ήταν απών ο

Στρατιώτης Δημητρόπουλος Δημήτριος του Δημητρίου!

Έπεσεν ηρωικά μαχόμενος την 10η Μαρτίου, στο ύψωμα Κιάφε Λουζίτ της Βορείου Ηπείρου...»

Ενενήντα επτά στρατιώτες, από του Σέρβου, κληρωτοί και επίστρατοι, πλαισίωσαν σταδιακά τις μονάδες του ελληνικού στρατού στο μέτωπο. Απέκρουσαν τις εχθρικές επιθέσεις και ανέλαβαν σημαντικές επιθετικές πρωτοβουλίες με τα γνωστά νικηφόρα αποτελέσματα. Έζησαν στιγμές δόξας και άφθαστου ηρωισμού.

Η Μάχη της Κρήτης

«...Ο αγών υπήρξε λίαν άγριος και πολλοί Γερμανοί εφονεύθησαν από τις ελληνικές χειροβομβίδες και ξιφολόγχες. Οι ελληνικές απώλειες ήσαν σημαντικές.

Ο Στρατιώτης, Δημόπουλος Νικόλαος του Ιωάννη

καταγόμενος εκ Σέρβου, έπεσεν ηρωικά μαχόμενος στην προσπάθεια του συντάγματός του διά την εκδίωξη του εχθρού από το πάτριον έδαφος, στις Μουρινές, Πύργος Ανίμπαλι, Χανίων, στις 25 Μαΐου 1941. Ελλείψει στοιχείων λόγω διαλύσεως της Μονάδος του αναφέρεται ως αγνοούμενος...»

Δέκα οκτώ, κληρωτοί στρατιώτες από του Σέρβου των κλάσεων 1940β και 1941, είχαν παρουσιασθεί στα Κέντρα Εκπαιδεύσεως Πελοποννήσου που αποβιβάστηκαν το 2^ο δεκαήμερο του Απριλίου στην Κρήτη.

Από αυτούς συνελήφθησαν αιχμάλωτοι οι:

Γκούτης Ιωάννης του Μαρίνου,

Δάρας Νικόλαος του Ανδρέα,

Λιατσόπουλος Ηλίας του Νικολάου,

Σουλελές Γεώργιος του Βασιλείου και

Τρουπής Βασίλειος του Νικολάου.

Μερικοί δραπέτευσαν, άλλοι αφέθησαν ελεύθεροι μετά από μήνες. οι υπόλοιποι μετά από πολλές και απερίγραπτες ταλαιπωρίες, επανήλθαν στο χωριό τους επανήλθαν στα σπίτια τους, με πολλές σκέψεις, αλλά και αρκετά γιατί.

Φαντάροι στην Αλβανία.

Βασίλης Αναστασόπουλος, Αγγελής Κλεισούρας, Μιχάλης Κωνσταντόπουλος και Γεώργιος Σχίζας.

Ο πατέρας

Εννιά μηνών ορφάνεψα από πατέρα. Από ορφάνια δεν κατάλαβα τίποτα. Η μάνα μου, μου παραστάθηκε μάνα και πατέρας... Άξιος προστάτης και αξεπέραστος δουλευτής και νοικοκύρης. Και ζευγολάτισσα και μυλωνάς, και περιβολάρισσα και μαρτινολόισσα και υφάντρα και νοικοκυρά και πάνω απ' όλα Μάνα. Με δίδαξε όλα τα απλά, μα μεγάλωπρεπα και ωραία στολίδια της ανεπανάληπτης ζωής του χωριού μας. Και με έφτιασε να νιώθω σιγουριά και εμπιστοσύνη στον εαυτό μου, όταν με οδηγούσε, σαν σοφός δάσκαλος, στην εκκλησία και στην ξωμαχιά. Κανένα παράπονο δεν ένιωσα ποτέ μου από κείνη. Το μόνο μου "βαχ" ήταν που δεν είχα και εγώ έναν αδερφό να παίζω, όπως ο Τάκης του δασκαλου, όπως όλα τα παιδιά του Κερμπεσιώτη.

Ωστόσο, κάποτε η Ρήνα του μπάρμπα-Γιώρη του Στρίκου με βρήκε, κάποιο καλοκαιριάτικο μεσημέρι, την ώρα της ξωμαχιάς, απάνω στο τουρτάκι στο κεντρί του μπάρμπα-Χρήστου του Στρίκου, να κλαίω βουβός και ολομόναχος και με ρώτησε:

-Γιατί κλαις Θεοδωράκο; -Ποιος σε μάλωσε; -Γιατί κλαίει τα ματάκια μου;

-Ναι... Γιατί κλαις;

-Τα ματάκια μου κλαίει για τον πατεράκο τους...

-Μην κλαις... -Όταν θα μεγαλώσεις θα ρθει ο πατεράκος σου.

Και δάκρυα και κείνη. Με το ήμερο και αγαθό της βλέμμα, εκείνο είχε τόσο σιγουριά, που με έκανε να την πιστέψω... Και μου φύτεψε ρίζα ελπίδας πως, σαν μεγάλωνα, θαρχόταν κι ο πατέρας μου... Με πήρε από το χέρι, με τίναξε από τους μπωχούς, μου πάστρεψε τα δάκρυα και μ' ανέβασε στην πέτρινη σκάλα της και με φίλεψε αχνιστό χάσικο ψωμί και μούρες μελισσές... Το νοστιμότερο φιλεμα της ζωής μου!

Θάημουνα τότε πεντέξι χρονών... Δεν ήμουν δασκαλούδι.

Πέρασαν δυο-τρία χρόνια. Η Βασίλω του Αντώνη Βέργου και η Αντριάνα του Λάμπρου και δυο τρία άλλα μικρότερα παιδιά, που δεν θυμάμαι τώρα, ήσαντε πηγαμένα στο Μπουλούτσου ν' ανάψουνε το καντήλι της φρεσκοπεθαμένης γρια-Νύσσιανας της Βέργαινας και ερχόσαντε σιαδών στην "Πούλω" πηλώνοντας...

Ο ήλιος κατακόκκινος βύθιζε στο ματωμένο κατάκωλο και χρύωνε ένα γύρω τις βουνοκορφές και ίσκιωναν τα λαγκάδια.

Εγώ με άλλα παιδιά έπαιζα, την ώρα κείνη τη μαγική, στην Κουτσαντραϊκή ραχούλα και καρτέραγα τη μάνα μου να ξαναφάνει από το μύλο... ώσπου έφτασαν τα κορίτσια και μας λένε:

-Όλοι οι πεθαμένοι του χωριού ζωντανέψανε και έρχονται στο χωριό.

-Έρχεται και ο πατέρας σου Θεοδωρή...!

Μου είπε η Βασίλω.

-Ναι αλήθεια σου λέει...,

βεβαίωσε σοβαρή η Αντριάνα. Σάστισα από χαράς αγαλλίαση...

-Μα πως θα με γνωρίσει; Και πως θα τον γνωρίσω;

Σκέφτηκα και έκανα να τρέξω προς το μύλο, για να το πω στη

Τρουπή Κ. Θεοδώρου (1932-1998)
Από το βιβλίο "Νουβέλλες-Διηγήματα"

μάνα μου να χαρεί και ναρθει ν' ανοίξει το σπίτι.

-Που πας... -Δε θα τον καρτερείς;

Μού είπαν με ένα στόμα τα παιδιά.

-Πάω να το πω στη μάνα μου,

τους φώναξα και σκαπέτιστα στη ραχούλα...

Στη "μπερτζελή", άκουσα το τσοκανάκι της Λιάρας μας... Η χαρά μου απλώθηκε και σκέπασε ούλη την πλάση. Ένιωθα μικρός θεός, που κράταγα ούλο τον κόσμο στη χούφτα μου... Και τον κανάκευα απάνου στο γοργό χτύπο της μικρούλας μου καρδιάς.

-Έλα μανάαα..., έρχεται ο πατέρας μου...

Φώναζα στη μάνα μου που ανηφόριζε ζαλωμένη το συνοικότραστο.

-Ποιος πατέρας... Τι λες;

Μ απολογήθηκε, αποσταμένα.

-Ο πατέρας μου!...

-Καλά. Έρχομαι...

Σε λίγο ανταμώσαμε. Με πήρε στην αγκαλιά της και με φίλησε, πασχίζοντας να μην βλέπω τα δακρυσμένα και χαρούμενα μάτια της. Κι εγώ βιαστικός και ανυπόμονος άρχισα να λέω την ιστορία των αναστημένων νεκρών και να την παρακαλώ να κάνει πιο γοργό το περπάτημά της... Μα εκείνη δεν άλλαξε ρυθμό... Δεν έλεγε τίποτα.

Φτάσαμε στο σπίτι... Πατέρας πουθενά... Μα εγώ πίστευα πως πήγε στα μαγαζιά και θάρθει την ώρα που περνάνε οι κατωμαχαλίτες άντρες κουβεντιάζοντας και γελώντας κι έκατσα στο κατώφλι της πόρτας μας και τον περίμενα... Πέρασαν όλοι. Ο μπάρμπα-Νικόλας ο Βέργος, που ήσαντε ίσια στα χρόνια, ο μπάρμπα-Αγγελής ο Κλεισούρας, ο Γιώργης του Σουλελέ, ο μπάρμπα-Αγγελής ο Γρέκης, το παιδί του ο Κώστας... Όλοι... όλοι... κι ο πατέρας μου... πουθενά... Η μάνα μου άρμεξε τη Λιάρα μας στην καρβάνα, μότρινε και ψωμί κι έτρωγα κι έκανα τις σκέψεις μου χωρίς να τις λέω... φωναχτά σε κανένα. Έπεσα να κοιμηθώ αφού, από μέσα μου, προσευχήθηκα με τούτη την παράκληση:

"Θεέ μου, Θεούλη μου, Θεουλάκο μου, όταν αφήσεις τον πατέρα μου ναρθει, να του ειπείς ναρθει στο σπίτι μας στο χωριό, να μην πάει στο μύλο, γιατί μένουμε στο χωριό τώρα... από τότε που σκοτώθηκε ο μπάρμπα-Γιώργης στον πόλεμο με τους Ιταλούς".

Την αυγή ξύπνησα... ξεκούμπωσα την καρβάνα..., έφαγα το τριψινιασμένο γάλα μου άνιφτος -η μάνα μου κι η Λιάρα έφυγαν αυγή για το μύλο- και κατέβηκα στην αυλή της θεια-Χρήστιανας και τόστρωσα στο παιχνίδι με τ' άλλα γειτονόπουλα... Τα είχα όλα ξεχάσει;...

Μα κείνο που δεν θα ξεχάσω ποτέ είναι η αγαλλίαση που μου χάρισε το ποιο ωραίο ψέμα, που άκουσα ποτέ στη ζωή μου... Και πόσο αγάπησα θεέ μου κείνα τα δυο κορίτσια... Και πόσο τ' αγαπώ ακόμα!...

Μυθολογία

Βασίλη Γ. Μαραγκού

Από την ποιητική συλλογή «Το προσωπείο του χρόνου»

.....

Το τραγούδι που συρίζει ο άνεμος μέσα στις καλαμιές της όχθης:

«Αυτά τα τρία κορίτσια στην ακροποταμιά δεν είναι αλήθεια οι τρεις θεές. Ήρα, Αθηνά και Αφροδίτη, κι ούτε εσύ είσαι το βασιλόπουλο, ο Πάρις που θα χαρίσει στην πιο όμορφη το μήλο. Η σχέση σας -ανύπαρκτη, πεζή- δεν θα χωρέσει έτσι σ' έναν μύθο. Θα προσπεράσουνε, θα προσπεράσεις, και θα μπειτε σε διαφορετικά συρτάρια του άτεγκτου καιρού...»

Κι ύστερα πάλι το ίδιο σύρισμα στην όχθη σαν τότε που ήσουν παιδί και πίστευες ανεπιφύλακτα στους μύθους.

Θρήνος

Ελένης Θ. Τρουπή-Burillon

Παιδί μου, μικρό πάνω στη φύτρα σου λουλούδι Διψάς από τα σπάργανα μόνο για το τραγούδι Εσύ νίκας την αστραπή, της γης την καταιγίδα

Κρίνα στα χέρια σου που θες να γίνουν η ελπίδα Μα αυτοί δεν άκουσαν ποτέ ένα κελήδισμά σου Μήτε που διώξαν τη βροχή μες το νανούρισμα σου Τα κρίνα σου μαράθηκαν κάτω από τα συντρίμια Νεκρό σε έσυραν, παιδάκι μου, τ' αγρίμια!

Οι Βάρβαροι

Παναγοπούλου Μαρίας (1932-1993)

Οι Βάρβαροι δεν στάθηκαν στην πόλη μας, Ούτε και θα ξαναπεράσουν πια ποτέ. Σαν έμαθαν -απ' τους τρελούς στην πύλη- πως τα φερσίματά τους πήραμε, κοιτάχτηκαν απελπισμένοι.

-Και τώρα, εμείς τι θα διδάξουμε; Δίχως μιλή η απόγνωση ρωτούσε. -Μεταβολή Τραβάμε γι' άλλη πόλη!.. Βροντή, από της καταγωγής τα βάθη βγήκε η απόφαση του αρχηγού.

Γυρίσανε. Και παραμάσκαλα, την άγρια δόξα τους κρατώντας, κίνησαν πάλι οι Βάρβαροι να ψάξουν για... πολιτισμένους!... (Από το βιβλίο Βουρκωμένοι άγγελοι)

Χινοπωρινό

Γεωργίου-Φαίδωνα Ι. Δημόπουλου (1930-1950)

Τρελά πουλιά πού φεύγουν γι' ατρικόμιστο ουρανό κι άγριος βοριάς πού μ' απονιά τα δέντρα έχει μαράνει μα, πιο πολύ, τριγύρω μου αναπάντεχο αργοφάνει βροχής χινοπρωιάτικης προμήνυμα θολό.

Κι' απότομα, τ' αραχνιασμένα σύγνεφα ξεσπούν σε μπόρα που παντού σκορπά τα σκυθρωπά φιλιά της κι' ακούγεται μονότονο κι' αργό το κύλισμα της, ενώ τα τζάμια βουρκωμένα τρίζουνε, βογκούν..

Αγροτιά

Γιάννη Στ. Βέργου

Ευλογημένη αγροτιά! Με τον τίμιο ιδρώτα σου την μάνα Γη ποτίζεις...

Τα τίμια, Άγια χέρια σου φιλότιμα στην φύση δουλεύουνε, με αγάπη την χαϊδολογάνε... και την δροσολογάνε. Της μανούλας Γης την πόρτα κρούουνε και την παρακαλάνε πνοή ζωή να τους χαρίσει.

Αυτή η Φύση αμέσως, εύσπλαχνα, ανοίγει με αγάπη τα σωθικά της και απλόχερα δίνει όλα τα προφαντά της, να ζήσουν τα παιδιά της!!!

Αυτή [η αγροτιά] δεν καταδέχεται, Σελέμικο, χαράμι το ψωμί να φάει!...

Ο κυρ-τζιτζικας ο λαλητής

Λένε πως το καλό φαΐ είναι για δυο – τρεις ώρες το πολύ. Ο έρωτας για μια νύχτα το πολύ. Και προπαντός να είσαι νέος. Κι ο κήπος, το περιβόλι για μια ζωή. Το πιστεύω.

Έχει και η αφεντιά μου ένα περιβολάκι. Εδώ κοντά στον Αη Γιάννη. Φυτεμένο από μένα τον ίδιο ολό ελιές. Που έχουν γίνει πια δέντρα κανονικά. Στην άκρη υπάρχουν και δυο τρεις συκιές. Η μία πολύ πρώιμη. Που τα σύκα της άρχισαν κίολα να μπλαβίζουν. Και γύρω γύρω απ’ το περιβόλι όλα τ’ άλλα των συνουλακαρήδων πορτοκαλιές. Τα κοντινότερα αμιγώς ελαιοπερίβολα βρίσκονται από ‘κει αρκετά μακριά.

Θέλετε το χρώμα της φλούδας της ελιάς. Θέλετε η μυρωδιά της. Θέλετε ότι δεν υπάρχουν άλλες εκεί κοντά. Θέλετε το έδαφος – πού να ξέρει κανείς αφού όλα στον κόσμο είναι μυστήρια και τέτοια θα μείνουν. Όπως πόσα χρόνια μένουν τα τζιτζίκια στη γη, αφού από το έδαφος βγαίνουν. Έξη, επτά μήνες να πεταχτούν όταν σφίξουν καλά οι ζέστες περί τα τέλη Ιουνίου. Και:

μη σας γελάσει ο βάτραχος και το χελιδονάκι

Αν δε λαλήσει ο τζιτζικας δεν είν’ καλοκαιράκι,

Λέει ο σοφός λαός που τάβγαλε ύστερα από βαθιές φυσικές παρατηρήσεις.

Θέλετε, λέω οι ελιές και τ’ άλλα που απαρίθμησα, όταν βρεθεί κανείς στο περιβόλι αυτή την εποχή, από αχάραγο ακόμα, τον ξεκουφαίνουν τα τζιτζίκια. Τζιτζίκια. Πολλά τζιτζίκια. Εκατοντάδες, μπορεί και χιλιάδες σε τόπο ούτε τέσσερα στρέμματα. Και σαν περπατάς ανάμεσα στα δέντρα, κάποια, έτσι όπως πετούν, χτυπούν πάνω σου. Μερικά κάθονται για λίγο στους ώμους, στο κορμί. Δίχως να λαλούν. Είναι, λένε, τα θηλυκά που ψάχνουν τα ταίρια τους μεθυσμένα από το ερωτικό τους κάλεσμα, όπως η φύση τους έταξε. Κι είναι τέτοιο και το δικό σου μεθύσι σαν βρεθείς εκεί, που μόνο του κατεβαίνει στα χείλη κι απαγγέλλει το ποίημα του μεγάλου ποιητή.

Η Παναγιά τα πέλαγα κρατούσε στην ποδιά της,

τη Σίκινο, την Αμοργό και τ’ άλλα τα παιδιά της.

Από την άκρη του καιρού και πίσ’ απ’ τους χειμώνες

άκουγα σφύριζ’ η μπουρού και βγαίναν οι γοργόνες.

Κι εγώ μέσα στους αχινούς, στις γούβες, στ’ αρμυρίκια

σαν τους παλιούς θαλασσινούς ρωτούσα τα τζιτζίκια.

-Ε, σεεις, τζιτζίκια μου, άγγελοι. Γειά σας. Κι η ώρα η καλή.

Ο βασιλιάς ο ήλιος ζει ; Κι όλα αποκρίνονται μαζί :

-Ζει και ζει και ζει και ζει. Ο βασιλιάς ο ήλιος ζει.

Έτσι είχαμε βρεθεί και πριν χρόνια τρεις φίλοι να πλέουμε ακτή ακτή με το βαρκάκι του φίλου μου του Τζίμη του Ελληνοαυστραλού ανατολικά της χερσονήσου του Μαλέα από Άγιο Φωκά και κάτω προς Βελανίδια παρακάμπτοντας το Καμήλι, με δίπλα μας δυο δελφίνια να ακολουθούν παιχνιδίζοντας και τα τζιτζίκια να ξεκουφίζουν όλη την πλάση κατά μήκος της ακτής. Στεριά και θάλασσα. Κι ήρθε και τότε αυτόματα ακάλεστο το ποίημα του Ελύτη.

“Είς εὐόχθους δαίτας αὐτόματοι ἐπέρχονται δίκαιοι φῶτες”

(στα πλούσια τραπέζια ακάλεστοι κάθονται οι καλοί),

θάλεγε ο αρχαίος λυρικός ποιητής Βακχυλίδης. Κι εγώ, απάγγειλα και τότε το ποίημα που τόσο άρεσε στην συντροφιά εκείνη τη θεϊκή ώρα.

Μα τώρα ανέβηκαν και οι στίχοι του άλλου μεγάλου μας ποιητή Φώτη Βαρέλη:

Ο ουρανός νάναι λουσμένος τον ήλιο και τα τζιτζίκια να ψάλλουν με ένδοξη λύρα

της ζωής τον ακάθιστον ύμνον.

Θεέ μου, τι μπόρεσε και κράτησε τούτος μέσα στο λόγο του ανθρώπου και τόδωσε ακαριαία σε τρεις στίχους. Διαβάστε τις λέξεις μία μία. Δυνατά και καθαρά.

Μα πάν’ απ’ όλους, ήρθε ένας στίχος

του Αριστοφάνη. Που τους ξεπερνά μου φαίνεται όλους:

“Τέττιγξ ὀξύ μέλος βοᾷ”

Με τρεις λέξεις όλες κι όλες ζωγράφισε τον άνεμο. Προσέξτε ποιό ρήμα χρησιμοποιεί. Όχι το άδει ή το αὐλωδεῖ (αυλέει) ή κάποιο συνώνυμό του, αλλά το βοάω (φωνάζω, κραυγάζω, ψάλλω δυνατά). Βοά, όχι όμως βουητό αλλά μέλος (μουσική, ήχον, μελωδία). Σε αντίθεση ακόμη και με το ρυθμό και το μέτρο. Και μάλιστα ὀξύ (σε υψηλό τόνο εν αντιθέσει με τον βαρύ). Τέλειος λόγος μεγάλου ποιητή. Τίποτα περιττό. Όχι μόνο εδώ στον Αριστοφάνη αλλά σ’ όλους τους αρχαίους. Και πουθενά αυτοί λάθος, υπερβολικοί ή λειψοί ή έξω απ’ την πραγματικότητα. Λόγος άγαλμα..

Κι εσύ να προσπαθείς να δώξεις απαντήσεις για τούτα τα έργα του Θεού τα αθάνατα μυστήρια. Αλήθεια όταν λέμε **“ο θεός είναι αθάνατος, δεν πεθαίνει ποτέ”**, τί είναι που καταλαβαίνουμε εμείς οι άνθρωποι που το λέμε; Γιατί εγώ εκείνο που καταλαβαίνω είναι ότι τα έργα του είναι αθάνατα. Τα έργα του και οι Νόμοι οι αιώνιοι που τα κινούν. Κι όπου δεν υπάρχει απάντηση εκεί πίσω κρύβεται ο Θεός.

Όμως σας κούρασα, το βλέπω. Ας συντομέψω λοιπόν. Το κυριότερο να ειπώ γιατί όλα τούτα τα ρητορικά και πομπώδη σήμερα.

Για σύκα πήγα στη συκιά. Μα σαν ζύγωσα, τί ήταν τούτο; Στη διπλανή ελιά ένας τζιτζικας ξεσήκωνε τον τόπο. Τί φωνή ήταν αυτή; Ένας μοναχός του δέσποζε καλύπτοντας τις φωνές όλων των άλλων. Κουνιόταν όλο το κορμάκι του από το θώρακα και πίσω με τα φτεράκια του στο δικό του ρυθμό. Και φωνή τόσο διαπεραστική. Χαμηλά στην αρχή και μετά ανέβαινε σα να ήθελε να δηλώσει ότι αυτός είναι ο άρχοντας της περιοχής. Κι εκεί ήταν που ήρθε ο στίχος του Αριστοφάνη, που ανέφερα ήδη. **“Τέττιγξ ὀξύ μέλος βοᾷ”**. Η μάλλον δεν ήθελε τίποτα τέτοιο. Αυτά τα φαντάζεται το δικό μας μυαλό. Που από μυριάδες μυριάδων πλάσματα της γης μόνο ο άνθρωπος ξεστράτισε. Σαν το καρκινογόνο κύτταρο. Ένα από τα δισεκατομμύρια πήρε στραβό δρόμο, δεν γυρίζει πίσω, δεν εξυγιαίνεται, κάνει μεταστάσεις και τελικά θα την καταστρέψει, όπως η μύγα το ροδάκινο. Εκτός και τον προλάβει αυτή.

Μόνο άρχοντας λοιπόν της περιοχής δεν ήθελε να δείξει ο κυρ τζιτζικας ο λαλητής. Απλώς έκαιμνε, ότι του έταξε η μοίρα να κάμνει. Δηλαδή ο αιώνιος Νόμος ο ανώλεθρος.

Χάθηκα στις τόσες σκέψεις με τον τζιτζικα θανμάζοντάς τον και ξεχνώντας γιατί ζύγωσα εκεί. Που μυαλό για σύκα. Κι εκείνος δώστου τραγούδι. Δώστου φωνή δίχως να τον ενδιαφέρει η παρουσία μου. Στάθηκα και τον θαύμαζα. Μαζί με τα μεγαλύτερα και τα μυστήρια της φύσης, του Θεού. Σκεφτόμουν πως καλούσε το ταίρι του και σε λίγο θα ζευγαρώσει με την αγαπημένη του πριν κλείσουν τον ορατό κύκλο τους. Για να μείνουν στη γη τ’ αυγά έξη κι επτά χρόνια μέχρι να γεννηθούν τα παιδιά τους. Όπως είχε γίνει και πριν επτά χρόνια με τούτα τα ίδια εδώ.

Που, όπως βγαίνουν, έτσι μαλακά που είναι όταν αλλάζουν το πουκάμισό τους και πριν προλάβουν να σκληρύνουν, γίνονται τροφή στα σπουργίτια. Θα έχετε ιδεί σίγουρα σπουργίτι με τζιτζικα στο ραμφί του. Και πόσο απελπισμένα ο δόλιος θηρνεί τρομαγμένος!

Κι έτσι όπως τον θαύμαζα ατάραχον να τραγουδεί, “να βοᾷ ὀξύ μέλος”, αποφάσισα να πλησιάσω πιο πολύ. Έβαλα το δάχτυλό μου στο κλαρί που τραγουδούσε. Ατάραχος ο φίλος συνέχιζε να παίζει το βιολί του με την ευγενικότερη αυθεντική και δυνατή φωνή του. Αργά αργά ζύγωνα αθόρυβα το δάχτυλο του δεξιού χεριού μπροστά στο πρόσωπό του απολαμβάνοντας το σύγκορμο κούνημά του, παρατηρώντας από κοντά τα διάφανα φτεράκια του, τα ματάκια του, το θώρακά του. Τόσο κοντά, ώστε σχεδόν τον ακούμπησα.

Αθανασίου Π. Στρίκου, ταξιάρχου ε.α. εκπαιδευτικού.

Όχι μόνο δεν ταράχτηκε, μα με δέχτηκε και σιγά σιγά νυχοπατώντας ανέβηκε πάνω στο δάχτυλό μου τραγουδώντας κι αντιλαλώντας τα ηχεία του ακατάπαυστα το τραγούδι του. Και από το κλαρί της ελιάς βρέθηκε στο δάχτυλό μου. Και ποιός είχε μυαλό πιά για σύκα!

Παρά ταύτα με το αριστερό έκοψα δύο, μπρίσκαλα ακόμα, και μ’ όλη την ορχήστρα πήγα και κάθισα στο πρόχειρο κιόσκι. Εκείνος εκεί. Το βιολί του. Περιέργα πράγματα. Δεν είχα τί να κάνω τη χαρά μου!

-Καλά, ρε φίλε, έλεγα. Εσύ δεν έχεις προβλήματα; Δεν σε απασχολούν πακέτα μέτρων; Δεν σ’ άγγιξε η κρίση; Όχι βέβαια τούτη η δική μας η οικονομική και οι άλλες. Ηθική, κοινωνική, πολιτική καθώς τις λένε. Που σκοτεινιάζουν χρόνια τώρα ακόμη και τον ήλιο τον Ιούλιο της Ελλάδος. Αλλά η άλλη έστω του καλοκαιριού. Γιατί, όπως και να το κάνουμε, το φετινό αρρωστιάτικο, συμπαρالياσμένο, μουχρωμένο, σε κρίση είναι. Ή έτσι μου φαίνεται;

>> Εσένα όμως δεν σ’ άγγιξε. Και συνεχίζεις το τραγούδι σου, καλώντας την αγαπημένη σου, χωρίς να σε απασχολούν τέτοια προβλήματα. Χωρίς να φτιάξεις στην πορεία σου στον κόσμο, αφ’ ότου εμφανίστηκες, ηθικούς και άλλους κώδικες σαν εκείνους που ώρθωσε το μυαλό του ανθρώπου. Που ξεστράτισε και δεν γυρίζει πίσω. Όλο μπροστά, τόσο μπροστά ώστε πίστεψε πως το σύμπαν φτιάχτηκε γι’ αυτόν και το κάνει ό,τι θέλει. Όλα τα νέμεται. Ζώα, τετράποδα κι ερπετά και πτηνά. Δάση, βράχια, κάμπους και τα μπουράματα (=οι ακαθαρσίες στα εντόσθια των ζώων) της γης, δηλαδή τα πετρέλαια με τα φυσικά αέρια, όλα δικά του. Να τα φάει, να τα κάψει, να τα λυώσει. Και μιλεί μόνο με αριθμούς, για αριθμούς, ποσοστά, επί τοις εκατό, Φ.Π.Α., δισεκατομμύρια και ξανά δισεκατομμύρια και προαπαιτούμενα μέτρα και ισοδύναμα, Συντάγματα, αναθεωρήσεις, εκλογικούς Νόμους... Και τώρα δεν θα χρειάζεται ούτε σύντροφο, θα κάνει, σεξ το λένε, με το ρομπότ... Και σκατά μ’ αυγά, όπως λέει ο φίλος μου ο Σταύρος. Ενώ εσύ λίγη πρωινή δρόσο μόνο, που την έχεις άφθονη, κι αίντε τραγούδι στο δρόμο που σου έταξε η μοίρα σου, ίδιος πάντα... Δίχως να τρομάξεις από μένα, τέτοιο τέρας που με είδες μπροστά σου,

όπως τρομάξεις με το σπουργίτι. Ύστερα τζιτζικας είσαι. Ένα άγριο ζωάκι δηλαδή ασυνήθιστο με τον άνθρωπο. Αλήθεια πώς με εμπιστευτήκες; Και πόσο χαίρομαι σαν μ’ εμπιστεύονται άγρια ζώα!..

Κι όπως το σύννεφο μπροστά στο πρόσωπο του ήλιου ή του φεγγαριού γίνεται πίνακας ζωγραφικής, όπως ο ίσκιος του πλατάνου στη ρεματιά, που ξαποσταίνουν στρατοκόποι και ζωντανά αναδεικνύει τον τόπο, έτσι και τούτος ο τζιτζικας ο λαλητής, ο αχέτας (αντί ηχέτης όπως τον έλεγαν οι Δωριείς), μια λέξη μόνο (αχέτας) ένα ποίημα, με τ’ αδέφια του και το τραγούδι του, έγιναν αληθινό μουσικό έργο. Μίλησε στην ψυχή. Την ένωσε με τον κόσμο. Έγινε έργο τέχνης.

Όχι σαν εκείνα που από φήμη του δημιουργού τους, ποιητή, ζωγράφου, γλύπτη, μουσικοσυνθέτη είναι περιζήτητα. Ούτε σαν τ’ άλλα τα μεγαλόπρεπα μανωλεία, πυραμίδες, παλάτια, κάστρα, όλα έργα τυράννων που πληρώνουμε να τα διατηρούμε και να τα βλέπουμε, αλλά εκείνα που γυρεύουμε κάποτε με πόθο στη φύση και τυχαίνει να βρουν τις θύρες της ψυχής μας ανοιχτές. Και την ομορφιά αν θέλεις να τη δεις μη ρωτάς τους ανθρώπους. Ρώτα τη φύση. Τα δέντρα, τα βουνά, τη θάλασσα, τον ουρανό, τα ζωντανά, τα πουλιά, τον ήλιο, το φεγγάρι και τ’ αστέρια. Που είσαι σίγουρος ότι τα βλέπεις, δεν σε κοροϊδεύουν, ούτε υποκρίνονται. Ρώτα τούτον τον τζιτζικα το λαλητή, τον αχέτα, που στέλνει στον αέρα την ευγενέστερη αυθεντική φωνή.

Κάπως έτσι το είδα. Και μέσα σ’ αυτές τις σκέψεις, κι ενώ μια στιγμή τον είχα ξεχάσει, ο τζιτζικας, θέλοντας να με τιμωρήσει(!) που τον ξέχασα, άφησε το δάχτυλό μου πετώντας με θόρυβο μακριά τραγουδώντας.

Εκεί χώρισαν οι δρόμοι μας. Που για λίγο έσμιξαν κι έγιναν κοινοί, κάναμε παρέα μακριά από προβλήματα που βασανίζουν τους ανθρώπους, για να τραβήξει καθένας τον δικό του. Αυτόν που τούταξε η μοίρα του. Εγώ με τα προβλήματα μου εκείνος με την ανεμελιά και το τραγούδι του.

3-9-16. Εορτασμός στο ξωκλήσι του Αγίου Νεκταρίου Σέρβου.

Από το ιστολόγιο της Μαρίνας Διαμαντοπούλου-Τρουπή

Το Σάββατο 3 Σεπτεμβρίου 2016, τελέστηκε Θεία Λειτουργία με αρτοκλασία

από τον Σεβασμιότατο Μητροπολίτη Γόρτυνος και Μεγαλοπόλεως κ. Ιερεμία, με την συνεπικουρία του πρωτοσύγκελου της Μητροπόλης αρχιμανδρίτη Ιακώβου και του εφημέριου του χωριού αρχιμανδρίτη Χριστόδουλου.

Πολλοί Σερβαίοι προσκυνητές παρακολούθησαν την λειτουργία φτάνοντας ως εκεί, άλλοι πεζοί και άλλοι μ’ αυτοκίνητα.

Το λιτό και απέριπτο εκκλησάκι του Αγίου Νεκταρίου και Αγίας Βαρβάρας ανέγειρε το 1986

η οικογένεια του Γεωργίου Χ. Παπαγεωργίου, η οποία κάθε χρόνο φροντίζει ούτως ώστε ο ναός να λειτουργεί την 3η Σεπτεμβρίου, ημέρα ανακομιδής

των ιερών λειψάνων του Αγίου.

Φωτογραφία από τον προαύλιο χώρο του Ναού, μετά τη λήξη της λειτουργίας Και του χρόνου!

Θεόδωρος Ηλ. Χειμώνας Καρδιολόγος

Μεσογείων 214, πλυσίον μετρό Χολαργού.
Τηλ. 2155453124, 6974968876.

“Θέροπειν”
Κέντρο Συμβουλευτικών Υπηρεσιών Ψυχικού
Αγίας Σοφίας 3, 15451 Ν. Ψυχικό

Μαρία Δάρα
Ψυχολόγος (MSc in Child Development)

m.dara@therapin.gr
www.therapin.gr

T. 210 6771886
K. 6977 022107

ΣΕΡΒΑΙΟΙ ΣΤΟ ΣΥΝΟΙΚΙΣΜΟ ΔΑΦΝΗΣ ΓΟΡΤΥΝΙΑΣ

Γράφει ο Ι. Μπόρας

Σε απόσταση περίπου 16 χιλιομέτρων από το χωριό μας προς την Ολυμπία, υπάρχει η Παλαιά και Νέα Δάφνη που έχει δεσμούς με το χωριό μας, αφού εκεί έζησαν και δημιούργησαν κάποιες οικογένειες Σερβαίων. Στο σημερινό άρθρο θα αναφερθώ στην Παλαιά και σε επόμενο στη Νέα Δάφνη. Ο Συνοικισμός Παλαιά Δάφνη (δεν υπάρχει σήμερα) ανήκε στην κοινότητα Νεοχωρίου και βρίσκεται στην κορυφή της λοφοσειράς Τζούκιζα και σε υψόμετρο 220 περίπου μέτρων. Απέχει από το χωριό μας περί τις 5-6 ώρες για να πάει.

Εκτείνεται από Δυσμάς, όπου σήμερα ο αμαξιτός δρόμος Νεοχωρίου-Χώρας, προς Ανατολάς, όπου ο μικρός Ι.Ν. Αγίου Δημητρίου. Υπέρκειται των συνοικισμών Κάμπου ή Ντελαλή (σήμερα Νέα Δάφνη), Μπερτσιάς και Τρανής Λάκκας. Περιβάλλεται από δασώδεις εκτάσεις με πεύκα, αριές, βελανιδιές, ρεϊκία, σχοίνα, κουμαριές, λυγαριές κτλ.

Ο πρώτος Σερβαίος που φαίνεται ότι πήγαν στην περιοχή ήταν τσοπάνηδες, από το σόι των Μποραίων και πρέπει να βρέθηκαν εκεί μετά την επανάσταση του 1821. Η επιλογή αυτή οφείλεται προφανώς στο μικροκλίμα που έχει η περιοχή και είναι ιδανικό, με ήπιους χειμώνες και δροσερά καλοκαίρια. γιατί ο δυτικός κυρίως άνεμος περνώντας πάνω από τα ποτάμια (Αλφειός, Λάδωνας, Ερύμανθος) διέσχιζε τις δασώδεις εκτάσεις και εμπλουτισμένος από τα πεύκα (ρητίνη), τις λυγαριές, τα σχοίνα κλπ. έφθανε στην περιοχή χωρίς να εγκλωβίζεται σε αυτή.

Στην Παλαιά Δάφνη βρέθηκε το φθινόπωρο του 1954 ως μαθητής στη Β' Τάξη του μονοθέσιου δημοτικού σχολείου. Πήγα εκεί γιατί ήταν η οικογένειά μου το χειμώνα, ενώ το καλοκαίρι ανεβαίναμε με το κοπάδι μας στο χωριό.

Το σχολείο μας στεγαζόταν στο ανώγειο (σάλα) της οικίας Ηλία Γκάγκα (πεθερού της Γεωργίας Πέτρου Μπόρα από Σέρβου). Η σάλα αυτή ήταν και το κατάλυμα του δασκάλου (σε μία της άκρη ήταν το κρεβάτι του). Τότε ο δάσκαλος ήταν ο Γεώργιος Καραχάλιος από τις Ράχες. Στο σχολείο φοιτούσαν τριάντα (30) περίπου παιδιά, από τους συνοικισμούς Παλαιάς Δάφνης, Τρανής Λάκκας (απέχει 2 περίπου χλμ) και του Κάμπου (Νέα Δάφνη), που απέχει 3,5-4 χλμ.

Πολλά παιδιά της περιοχής (ιδίως κορίτσια) είτε δεν φοιτούσαν στο σχολείο, είτε τα πιο πολλά το διέκοπταν ακόμα και από τις πρώτες τάξεις. Οι πλείστοι των κατοίκων ζούσαν κάτω από συνθήκες άκρας ανέχειας. Ήταν γεωργοί και καλλιεργούσαν κατά κύριο λόγο καλαμπόκια (ποτιστικά) στον κάμπο, ενώ ταυτόχρονα έσπερναν ροβίτσα, φασόλια μαυρομάτικα, σησάμι κτλ. Ακόμη, είχαν λίγα αμπέλια, κήπους, ελιές κτλ. Παράλληλα κάθε οικογένεια είχε και ένα μικρό κοπάδι από πρόβατα, μια γουρούνα, ένα βόδι για τα οργώματα και ένα ζώο για τις μεταφορές.

Τα σπίτια τους, περίπου 25, ήταν διάσπαρτα σε μεγάλη έκταση, και περιβάλλονταν από κήπους με συκίες, αμυγδαλιές και αμπέλια. Στο βιβλίο του Γεωργίου Τσάκαλου «Ο δραπετής της φτώχειας» περιγράφονται κατά γλαφυρό τρόπο τα σπίτια του συνοικισμού. Ήταν επιμήκη χαμόγια (χαμοκέλες) από πλιθρες (πηλός και άχυρα), χωρίς σοβά με δύο πόρτες και ένα μικρό παράθυρο (από σανίδες). Διαχωρίζονταν από ένα ψηλό φράχτη από ξύλινα παλούκια, μπηγμένα βαθιά στο έδαφος, στα οποία είχαν πλέξει βλαστάρια από λυγαριές ή σχοίνα (πλόκος)*. Με πλόκους έφραζαν τους κήπους και τα αμπέλια.

Στο ένα μέρος της χαμοκέλας, που είχε είσοδο από την μικρή πλευρά διέμεναν κυρίως το χειμώνα μερικά από τα ζώα της οικογένειας όπως το βόδι, το γαϊδούρι ή το μούλαρι, η γουρούνα και οι κότες, που κούρνιαζαν πάνω στον φράχτη ή τα πατερά. Τα λοιπά ζώα, (πρόβατα) διανυκτέρευαν σε ένα μέρος αυτής είτε κάτω από διάφορα φυτά (πεύκα

ή σχοίνα) είτε κάτω από παράπηγμα, από κλαδιά, τσίγκους κτλ.

Στο άλλο μέρος της χαμοκέλας με είσοδο την μεγάλη πλευρά και το παράθυρο διέμενε η οικογένεια. Το δάπεδο ήταν «στεγανοποιημένο» με επιστροφή από σβουινιά (περιττώματα βοδιού). Με αυτόν τον τρόπο έστρωναν και τα αλώνια (χωματάλωνα). Η σκεπή ήταν από καλάμια, επί των οποίων έβαζαν τα κεραμίδια. Το ταβάνι και το τζάκι ήταν ανύπαρκτα και ο καπνός της φωτιάς από την εστία, είχε διέξοδο στις αστράκες.

Σε πολλές χαμοκέλες η πυροστιά αντικαθίστατο από δύο μεγάλα λιθάρια, επί των οποίων τοποθετούσαν τον τέντζερε. Ένα ή δυο κακοφτιαγμένα κρεβάτια, ένα κασό-νι, ένας σοφράς και λίγα σκαμνιά που αντικαθίσταντο από μικρούς κορμούς δένδρων, ήταν τα έπιπλα του σπιτιού. Ο εξοπλισμός αυτός συμπληρωνόταν από λίγα κλινοσκεπάσματα και κάποια αντικείμενα μαγειρικής και φαγητού, όπως σαγάνια, τσουκάλι κλπ.

Για 'διακόσμηση' είχε κάποιες αρμαθιές από καλαμπόκια και μαυρισμένους από την κάπνα ιστούς αραχνών. Τέλος για φωτισμό είχαν μια τσίγκινη λάμπα πετρελαίου ή ένα λυχνάρι.

Ένα από τα παλαιά σόγια της Παλαιάς Δάφνης ήταν αυτό των Μποραίων (παρτσούκλι Μαρθαίοι), που ήταν απόγονοι του Ηλία Μπόρα (Τσαλπαρά) από του Σέρβου. Αυτοί οι Μποραίοι ήταν μακρινοί συγγενείς των Μποραίων, που έμεναν στο Κάμπο (Νέα Δάφνη). Ένα άλλο σόι από του Σέρβου που έμενε στην περιοχή ήταν αυτό των Παρασκευοπουλαίων (παρτσούκλι Μπουλούτσου), όπως συνάγεται από τα τοπωνύμια «Μπουλούτσου» και «Μπουλούτσου, Λακκούλα».

Μεγάλο γεγονός για τον συνοικισμό της Παλαιάς Δάφνης ήταν το πανηγύρι του Αγίου Δημητρίου, με την συμμετοχή πλήθους κόσμου που συνέρεε από τα χωριά της περιοχής.

Λόγω έλλειψης συγκοινωνίας και νερού, από το έτος 1957 οι κάτοικοι της Παλαιάς Δάφνης άρχισαν την μεταστέγαση τους στη Νέα Δάφνη. Σε αυτό συνέβαλε η μεταφορά του Σχολείου και του μαγαζιού που λειτουργούσε στην παλαιά Δάφνη και ανήκε στον Ηλία Γκάγκα.

Σε διάστημα μιας περίπου δεκαετίας όλοι σχεδόν οι κάτοικοι της Παλαιάς Δάφνης μεταστάθηκαν στη Νέα Δάφνη, σε καινούργια σπίτια, με συνέπεια την ολοκληρωτική σχεδόν εξαφάνιση του παλαιού συνοικισμού.

Η Νέα Δάφνη είχε πρωτοστάτη τον Ηλία Πέτρου Μπόρα, που διετέλεσε πρόεδρος στην κοινότητα Νεοχωρίου από το 1967 έως το 1978. Ενδεικτικά, εκείνη την περίοδο έχουμε την ανέγερση α) του Ι.Ν. Αγίου Χαράλαμπου για την οποία η συμβολή των Σερβαίων (και του Συνδέσμου) ήταν σημαντική, τόσο από οικονομικών πλευράς όσο και από πλευράς οικοδομικών εργασιών και β) του μεγάλου κτηρίου (διώροφου) της αποθήκης του συνεταιρισμού (Γ.Π.Σ.) Δάφνης (σήμερα στο μισό κτίριο στεγάζεται η Π.Υ. Τροπαίων).

Εδώ και χρόνια η νέα Δάφνη είναι το σπουδαιότερο εμπορικό επιχειρηματικό κέντρο της περιοχής (κάτω Γορτυνία).

Υ.Γ. Τεράστια ήταν η συμβολή του Ηλία Μπόρα και στην καλλιέργεια της ελιάς, με ποικιλία την χωραϊτική, για την οποία έγινε πολύς λόγος τον τελευταίο χρόνο (εφημερίδα Γορτυνία κλπ), αφού θεωρήθηκε ως η πλέον υγιεινή για τον άνθρωπο. Από τα φυτώρια που διατηρούσε με την σύζυγο του Διονυσία δεκάδες χιλιάδες δενδρύλλια μεταφυτεύτηκαν σε όλη σχεδόν την Γορτυνία. Εκεί (στα φυτώρια) πολλοί νέοι ιδίως από το Νιοχώρι, έμαθαν και την καλλιέργεια της ελιάς (μεταφύτευση, κέντρωμα κτλ).

Η βρύση στη Μπερτσιά

Δάσκαλοι του χωριού Σέρβου 1878-1986

Στην εκδήλωση που οργάνωσε φέτος ο Συνδέσμός μας στο χωριό «αναμνήσεις από τα μαθητικά μας χρόνια», έγινε αναφορά και στους 29 δασκάλους που δίδαξαν στο χωριό, στα 108 χρόνια λειτουργίας του σχολείου.

Όπως αναφέρεται στα αρχεία, το έτος 1878 εγκρίθηκε με βασιλικό διάταγμα από το κράτος, η ίδρυση δημοτικού σχολείου στο χωριό Σέρβου.

Πρώτος δάσκαλος ήταν κάποιος Λαγκαδινός με το όνομα **Τζινιέρης** (αγνώστων λοιπών στοιχείων), με διάδοχο του τον **Ανδρέα Λεονάρδο** από την Καρύταινα.

Μετά τους 2 αυτούς δασκάλους ήρθε ο **Νικόλαος Δημ. Σχίζας**, που ήταν και ο πρώτος δάσκαλος από το χωριό. Αυτός απεβίωσε το έτος 1918 (από γρίπη) και τον διαδέχθηκε ο γιός του **Δημήτριος Σχίζας**, που τότε ήταν ηλικίας μικρότερης των 19 ετών και δίδασκε στο σχολείο του χωριού 28 χρόνια (μέχρι το έτος 1946). Οι παραπάνω **Σχίζαιοι** υπήρξαν δεσποζουσες μορφές του τόπου και το πέρασμα τους ήταν καθοριστικό, τόσο με την διαπαιδαγώγηση των παιδιών του χωριού, όσο και με την ενασχόληση τους με τα κοινά.

Στο μεταξύ το σχολείο αναβαθμίστηκε, αρχικά σε διθέσιο και αργότερα σε τριθέσιο. Μαζί με τον **Δημήτριο Σχίζα** συνυπηρέ-

τησαν δάσκαλοι από γειτονικά χωριά, με περισσότερο γνωστούς τους:

Ηλία Μπούρα από τα Λαγκάδια, **Βάσω Σωτηροπούλου** από την Ζάτουνα, **Μιχάλη Μαντέλο** από τα Λαγκάδια και **Φώτιο Δασκαλόπουλο** από Βαλτεσινίκο.

Οι δύο τελευταίοι απεβίωσαν στο χωριό μας, ο πρώτος από φυματίωση (απομονωμένος από το χωριό), ενώ για τον δεύτερο λέγεται ότι η σχολός του μεταφέρθηκε από μαθητές του σχολείου στο γεφύρι του Σαρά, όπου παρελήφθη από τους οικείους του.

Άλλοι δάσκαλοι που αναφέρονται στα αρχεία του σχολείου ήταν:

Αννα Μποκή και η **Βάσω Πλουμπήδη** από τα Λαγκάδια,

Παναγιώτα Ζέρβα από το Άργος, **Μαρία Ασημακοπούλου** από τις Ράχες, **Βασιλική Βερόπουλου** από την Ζάτουνα, **Γεώργιος Δούρης** από την Βυτίνα, **Παναγιώτης Μιχ. Τερζής** και **Γεώργιος Α. Αναστασόπουλος** από το χωριό μας.

Μέχρι την κατασκευή του νέου σχολείου οι μαθητές παρακολουθούσαν μαθήματα στο χώρο που βρίσκεται σήμερα το ιατρείο και πιο πριν σε κτίρια που είναι σήμερα το σπίτι κληρονόμων **Θ. Τρουπή** (Αλούπη) και

συνέχεια στη σελ. 8

Αναμνήσεις από τα μαθητικά μας χρόνια:

Όπως γνωρίζουν οι πατριώτες που βρίσκονταν τον Αύγουστο στο χωριό, το Σάββατο 13-8 έγινε στο Πολ. Κέντρο μία εκδήλωση-συζήτηση, με θέμα: «Αναμνήσεις από τα μαθητικά μας χρόνια, στο δημοτικό και στο Γυμνάσιο». Είχαν επιλεγεί 4 μέλη του ΔΣ να μιλήσουν και ο πρώην πρόεδρος του Συνδέσμου **Στάθης Δάρας**.

Πρώτος μίλησε ο συντονιστής της εκδήλωσης, γραμματέας του Συνδέσμου **Χ. Μαραγκός**, ο οποίος καλωσόρισε τους πατριώτες και τους ευχαρίστησε για την προσέλευσή τους. Στη συνέχεια αναφέρθηκε στο ιστορικό κατασκευής του νέου σχολείου και στον τεράστιο αγώνα που έδωσαν όλοι οι Σερβαίοι, στο να γίνει αυτό το έργο και να μορφώσουν τα παιδιά τους, πράγμα που αποδείχθηκε στην πράξη, με τους πάρα πολλούς επιστήμονες που έβγαλε το χωριό (μόνο οι γιατροί υπολογίζονται σε πάνω από 110). Η κατασκευή, είτε, κράτησε 16 χρόνια, ξεκίνησε το 1936 και ολοκληρώθηκε το 1952, λόγω παρεμβολής του πολέμου και της κατοχής. Τόνισε με έμφαση πως, πρωτοπόρος και καθοδηγητής του έργου ήταν ο υπερδραστήριος πρόεδρος του Συνδέσμου (και στις 2 φάσεις κατασκευής του σχολείου) αείμνηστος γιατρός **Ιωάννης Δήμου Δημόπουλος**. Το σχολείο λειτούργησε 36 χρόνια (1952-1986) και υπολογίζεται να εκπαιδεύτηκαν περί τα 600-700 παιδιά.

Δεύτερος ομιλητής ήταν ο πρόεδρος του Συνδέσμου **Γιάννης Μπόρας** ο οποίος μίλησε για τους δασκάλους που δίδαξαν στο «Δημοτικό Σχολείο Σέρβου». Σε ξεχωριστό άρθρο αναλύεται αυτό το θέμα.

Ο επόμενος ομιλητής ήταν ο **Στάθης Δάρας**, επί σειρά ετών πρόεδρος του Συνδέσμου και με ιδιαίτερα μεγάλη συμμετοχή, στο μέχρι σήμερα πολύπλευρο έργο που έχει να επιδείξει το πατριωτικό μας σωματείο. Αναφέρθηκε στις προσωπικές του εμπειρίες και ταλαιπωρίες σε όλα τα στάδια της εκπαίδευσής του, από το δημοτικό σχολείο μέχρι το Πανεπιστήμιο. Εντύπωση προκάλεσε το γεγονός ότι στα Λαγκάδια που πήγαινε στο Γυμνάσιο, είχε πάρει μαζί του και μια γίδα να την βόσκει και να πίνει γάλα. Μόλις σχόλαγε το μεσημέρι το σχολείο, τρεχάλα με τα βιβλία παραμάσκαλα ο **Στάθης** στο δασάκι απέναντι από τον Αγιώρη, να δει τη γίδα να την αρμέξει και να πιει το γάλα με ένα κομμάτι ψωμί. Και μετά άρχιζε το συστηματικό διάβασμα, που τον έκανε να ξεχωρίζει από τους συμμαθητές του.

Είναι ενδιαφέρον πως ιδιαίτερη αναφορά

έκανε για τη μητέρα του, η οποία ήταν η μόνη που τον στήριξε στην θέλησή του να δώσει εξετάσεις στην Ιατρική Σχολή, παρόλο που τα οικονομικά της οικογένειας ήταν απαγορευτικά για μια τέτοια απόφαση και ο πατέρας του βρισκόταν σε εξορίες κλπ, για τα πολιτικά του φρονήματα. Μάλιστα στη μνήμη της έχει καθιερώσει από πολλών ετών ετήσιο οικονομικό βραβείο εκ 300 ευρώ, για κάθε νέο ή νέα (χωριστά) που πετυχαίνει στην Ιατρική και έχει καταγωγή από το χωριό. Το 2016 βραβεύτηκαν δύο νέοι με το βραβείο αυτό. Ο γιός του **Γιάννη Κωνσταντόπουλου** και η κόρη του **Παν. Δημόπουλου**.

Τέταρτος ομιλητής ήταν ο πρώην πρόεδρος και νυν μέλος του ΔΣ **Θ. Τρουπής**, ο οποίος αναφέρθηκε σε όσα θυμόταν από την σχολική ζωή στο δημοτικό σχολείο του χωριού. Είπε πως τα μισά χρόνια πήγαινε στο παλιό σχολείο (εκεί που σήμερα είναι το ιατρείο) και τα άλλα μισά στο καινούριο. Μίλησε για το εκπαιδευτικό πρόγραμμα, τις σχολικές γιορτές, τις παρελάσεις, τις θεατρικές παραστάσεις, τις εκδρομές στο λάζο, στην Τρανιβρύση, τις αταξίες των παιδιών και τις τιμωρίες των δασκάλων (κάποιες φορές σκληρές) κλπ. Έκανε ιδιαίτερη αναφορά στους δασκάλους του χωριού της δικής του περιόδου **Γ. Δάρα**, **Α. Παπαθωμόπουλο** και **Γεωργία Στρίκου-Κορμηνού** και υπογράμμισε την προσπάθεια που κατέβαλαν αυτοί οι άνθρωποι όχι μόνο να μάθουν τα παιδιά γράμματα αλλά και να τους διδάξουν σωστούς τρόπους συμπεριφοράς κλπ. Τόνισε πως σε αυτούς τους δασκάλους χρωστάμε πάρα πολλοί, πάρα πολλά.

Τελευταίος ομιλητής ήταν ο ταμίας του Συνδέσμου **Ι. Στ. Βέργος**, ο οποίος αφιέρωσε αρκετό χρόνο της ομιλίας του στο δάσκαλό του **Γ. Δάρα**, γιατί στην επιμονή αυτού του ανθρώπου οφείλεται η συνέχιση όχι μόνο των δικών του σπουδών στο Γυμνάσιο Λαγκαδίων, αλλά και πολλών άλλων Σερβιωτόπουλων. Είπε χαρακτηριστικά πως η μάνα του δεν ήθελε με τίποτα να τον στείλει στο Γυμνάσιο, με το δικαιολογημένο αιτιολογικό, πως δεν υπήρχαν οικονομικές δυνατότητες και οι ανάγκες της οικογένειας (φροντίδα «ζωντανών», καλλιέργεια χωραφιών, μαστοροδουλειές, φαί κλπ) ήταν πολύ μεγάλες. Μετά την ολοκλήρωση των ομιλιών, ο λόγος δόθηκε στους παρευρισκόμενους και έγιναν διάφορες αναφορές σε αξέχαστα γεγονότα εκείνης της περιόδου των μαθητικών μας χρόνων, που έχει χαραχθεί βαθιά στη μνήμη μας.

Η σημαία του σχολείου Σέρβου

Παραγωγή τριχιών στον Σέρβου

Τρουπής Θ

Είναι γνωστό ότι τα κάθε λογής επαγγέλματα σε μια κοινωνία εξαρτώνται από την εποχή και τις ανάγκες της. Μέσα στο χρόνο με την οικονομική ανάπτυξη και την τεχνολογική πρόοδο νέα επαγγέλματα γεννώνται, και άλλα συν το χρόνο απαξιώνονται και ξεχνιούνται. Στο χωριό μας Σέρβου υπήρχαν πχ: Ο μυλωνάς με το νερόμυλο, ο σαμαρτζής, ο τσαγκάρης που μας έφτιαχνε χειροποίητα παπούτσια και μας «πετάλωνε» με μικρά πεταλάκια και προκαδούρες, οι άνθρωποι που με δρεπάνια θέριζαν στα χωράφια τα σιτάρια κλπ, που συν το χρόνο εξέλειπαν.

Το δεκαπενταύγουστο στο χωριό, ο πατριώτης μας Τάκης Δημητρώπουλος μας πληροφορήσε ότι υπήρχε και ένα άλλο επάγγελμα που περιστασιακά εξασκούσε ο πατέρας του, φτιάχνοντας τριχιές από επεξεργασμένο νήμα σπάρτου, με τη χρήση ενός εξειδικευμένου εργαλείου, που φαίνεται στη φωτογραφία.

Οι τριχιές ήταν ποθι χονδρά σχοινιά, που στο χωριό τα χρησιμοποιούσαν κυρίως στα σαμάρια των μουληριών και γαϊδουριών για να προσδέσουν με αυτά το φορτίο από τα κολιτσάκια του σαμαριού. Υπήρχαν διάφοροι τρόποι του δεσίματος ανάλογα με το είδος του φορτίου, άλλος τρόπος για σακιά με σιτάρι, άλλος για ξύλα, άλλος για χαράρια μεταφοράς άχυρων κλπ.

Άλλες χρήσεις ήταν να δένουν τα μουλάρια στα θερισμένα χωράφια για να βόσκουν τις καλαμιές, να προσδέσουν μεγάλους κορμούς δένδρων και να τους σέρνουν μέχρι το σημείο που ειδικευμένοι μαραγκοί με μεγάλα πριόνια έφτιαχναν τάβλες για τις σκεπές των σπιτιών, κασονιών, και μπαούλων. Τις χρησιμοποιούσαν και στο αλώνισμα των σιτηρών που από το στικερό συνδέαν τις «παιμαριές» των μουληριών για το περιστροφικό τρέξιμό τους πάνω στα θερισμένα στάχυα.

Για συντήρησή τους τις χρωμάτιζαν σε πρασινωπή απόχρωση, τρίβοντάς τες με πράσινα φύλλα από μολόχα.

Η πρώτη ύλη όπως πιο πάνω αναφέρθηκε ήταν από νήμα σπάρτου.

Το σπάρτο είναι θάμνος και φθάνει σε ύψος τα δύο μέτρα. Έχει μακριούς, λεπτούς, μυτερούς στην άκρη βλαστούς που είναι σχεδόν γυμνοί, χωρίς φύλλα. Τα βουλούδια του είναι κίτρινου χρώματος, αρωματικά και ο καρπός του, όταν ωριμάσει, σκορπίζει τους σπόρους. Τα φυτά βρίσκονται διάσπαρτα σε πεδινές και ημιορεινές περιοχές και είναι από τα πιο κοινά θαμνώδη είδη στην Ελλάδα.

Τα σπάρτα καλλιεργούνται επίσης ως καλλιπωπικά και τοποθετούνται κατά μήκος των δρόμων αλλιά και, λόγω του δυνατού ριζικού συστήματος τους, για την συγκράτηση των διαβρωμένων εδαφών. Οι βλαστοί τους χρη-

σιμοποιούνται για την παρασκευή νημάτων για χαλιά, ταγάρια, σχοινιά και τριχιές.

Επεξεργασία σπάρτου. Λόγω ανεπάρκειας μαθησίου προβάτων, οι μανάδες μας από το τέλος Ιουλίου κάθε χρόνο «έβγαζαν σπάρτο» όπως έλεγαν.

Με ειδικά μαχαίριδια τις «φατσοτέτες», έκοβαν τους βλαστούς από τα σπάρτα, τα έκαναν μικρά ματσάκια (χερόβοθα) και στη συνέχεια σε μεγάλα καζάνια τα έβραζαν μέχρι να ξεφλουδίζονται. Στη συνέχεια τα τοποθετούσαν σε μεγάλους θάκκους με νερό σε απομακρυσμένα, για λόγους υγείας από το χωριό ρέματα, όπως στου Κάκαβα, στου Γκερμάζη, στου Μπαμπιώτη και σε ρέματα του Αρτοζήνου.

Για δέκα ημέρες έμεναν τα χερόβοθα στο νερό, οπότε ακολουθούσε το επόμενο βήμα επεξεργασίας. Τοποθετούσαν ένα-ένα χερόβοθο επάνω σε μια λεία πέτρινη πλάκα, και με έναν ξύλινο κόπανο τα κτυπούσαν μέχρις ότου απομακρυνθεί η κλωροφύλλη και διακριθούν οι ίνες που θα φτιάξουν το νήμα. Ακολουθεί το λιάσιμο στον ήλιο μέχρι να στεγνώσει το χερόβοθο. Στη συνέχεια γίνεται χωρισμός των ινών από τον ξυλώδη σκελετό του κάθε βλαστού. Ο βλαστός μετά την επεξεργασία ήταν λευκός και τον χρησιμοποιούσαμε σαν «ξάναμμα» για τη φωτιά του τζακιού.

Η κάθε «τούφα» από τις ίνες επεξεργαζόταν με χονδρά γι' αυτή τη δουλειά χτένια «τα λανάρια». Ακολουθούσε το βάψιμο με διάφορα χρώματα, και στη συνέχεια η δουλειά των γιαγιάδων. Με τη ρόκα τους έγνεθαν το «σπάρτινο μαλλί» και το τύλιγαν στο αδράχτι που περιστρεφόταν με τη βοήθεια του σφοντυλιού. Με αυτό το νήμα στον αργαλειό ύφαιναν

χαλιά, ταγάρια, σακιά και ότι άλλο χρειαζόταν στο σπιτικό.

Οι τριχιές: Πρώτη ύλη για την παρασκευή σχοινιών και των τριχιών λοιπόν είναι το νήμα από το σπάρτο. Το πώς γινόταν η όλη διαδικασία για το πλέξιμο των νημάτων ώστε να έχουμε το τελικό προϊόν, δεν μπορώ να το περιγράψω αναλυτικά, αναρτώ όμως φωτογραφία του εργαλείου που χρησίμευε γι' αυτή την επεξεργασία.

Πάντως, το εργαλείο το είχε φέρει ο θύμιος Δημητρώπουλος από την Αθήνα στη δεκαετία του 1950. Το έστηνε έξω από το σπίτι του και μέχρι το σπίτι του δάσκαλου Λ. Παπαθωμόπουλου (Εικοσιμία) γινόταν το πλέξιμο της τριχιάς, που απαιτούσε ασφαλή κάποια άτομα. Η παραγωγή ήταν σημαντική και εκτός από τις ανάγκες του χωριού γινόταν και «εξαγωγή», δηλαδή κάποιοι πατριώτες πήγαιναν και πουλούσαν τριχιές στο Άργος κλπ, συνήθως «είδος με είδος». Με τον ίδιο τρόπο γινόταν και η συναλληγή στο χωριό. Τόσα μέτρα τριχιά, με τόσες οκάδες σιτάρι, τυρί, κρασί κλπ.

Πουθενά λαγός στην τούφα

Γεωργίου Δ. Βέργου

Ήταν χειμώνας του 1948-49. Ήμουν τότε έντεκα χρονών. Ο αείμνηστος θείος μου, **Νίκος**, αδελφός της μάνας μου, είχε άρρωστη τη γυναίκα του αείμνηστη **Θεία Χριστίτσα** και την είχε πάει στο νοσοκομείο στην Τρίπολη. Ο θείος μου ήταν τοσπάνης και είχε καμιά εκατοστή γίδα, που τα είχε στο μαντρί του, στου Γκέρκι (τοποθεσία έξω από το χωριό, αρκετά πέρα από τον Αγναντριά). Επί πλέον είχε και πέντε μικρά παιδιά, από ενός έως δώδεκα χρονών. Καταλαβαίνει κανείς τα προβλήματα και τις δυσκολίες... Τι να κάνουν οι γονείς μου, αναλάβανε να φροντίσουν το σπίτι και τα παιδιά. Ο μεγαλύτερος γιός ήταν ο **Ηλίας** 12 χρονών, ο οποίος ανέλαβε τα γίδα και πήρε και μένα για βοηθό του, που όμως ήμουν εντελώς ανίδεος από τη δουλειά του τοσπάνη.

Την πρώτη ημέρα που πήγα στο μαντρί με τον Ηλία, μου έκανε εντύπωση που ο μπάρμπας μου είχε κάνει ένα είδος παταριού και εκεί πάνω έβαζε τα κατσίκια. Εκεί λοιπόν στο πατάρι, στα κάγκελα, είχε κρεμάσει και το κυνηγετικό του όπλο, ένα δίκαννο γεμάτο, έτοιμο για να ρίξει κανείς ντυφεκιά. Εγώ για πρώτη φορά έβλεπα όπλο από κοντά, αφού ο πατέρας μου δεν ασχολιόταν με το κυνήγι.

-Ρε Λιά, ρωτάω τον ξαδερφό μου, **γιατί**

το όπλο το έχει ο πατέρας σου κρεμασμένο εδώ;

-Τόχει έτοιμο, μου λέει, **αν δει κανά λαγό ή τίποτα φάσες, να τους ρίξει αμέσως και να μη το γεμίσει εκείνη τη στιγμή.**

Το κατέβασε λοιπόν ο **Ηλίας** το όπλο και άρχισε να μου εξηγεί πώς λειτουργεί. Εγώ περιέργος τον κοιτούσα στα μάτια και μου έκανε εντύπωση που ήξερε τόσα πράγματα για το όπλο, ενώ εγώ είχα μεσάνυχτα. Κανονίσαμε να το πάρουμε μαζί μας στο δάσος που θα πήγαίναμε να βοσκίσουμε τα γίδα και θα το κρατάγαμε τότε αυτός και τότε εγώ.

Κατά το μεσημεράκι είμαστε σε ένα σημείο, ισιώματα το λένε, κοντά σε ένα χωράφι που ιδιοκτήτης του ήταν ο αείμνηστος **Γιάννης Δημόπουλος (Σκορδής)**. Μας είδε με το όπλο ο άνθρωπος, προφανώς φοβήθηκε μήπως μας συμβεί κανένα ατύχημα και μας μάλωσε. Τότε ο ξαδερφός μου, μεγαλύτερος και πιο τολμηρός από μένα, του λέει:

Μη μας μιλάς, γιατί θα σε σκοτώσουμε.

Ο άνθρωπος μαλάκωσε και προσπάθησε με ήρεμο τρόπο να μας συμβουλέψει. Σε λίγο έφυγε για το χωριό.

Εμείς συνεχίσαμε να περιφερόμαστε στο δάσος και γύρω στις πέντε το απόγευμα, όπως υπολογίζω, γυρίσαμε προς το μαντρί, όπου θα κλείναμε τα γίδα και θα επιστρέφαμε για το χωριό.

Όταν φτάσαμε στο μαντρί, εκεί κοντά ήτανε ένας μεγάλος θάμνος. Μου τον δείχνει ο **Ηλίας** και μου λέει πως εκεί μέσα πρέπει να κρύβεται λαγός, γιατί κάποτε τον είχαν δει να βγαίνει και να τρέχει.

Αφίρνε λοιπόν το όπλο σε μένα και κατεβαίνει ένα μικρό χαντάκι που ήταν κοντά, για να πετάξει πέτρες και να βγει ο λαγός. Μου λέγει εμένα:

-Ετοιμάσε εσύ το όπλο και αν πεταχτεί να του ρίξεις.

Έτσι και έκανα εγώ, σύμφωνα με όσα με είχε ορμηγέψει. Τράβηξα τα κοκόρια επάνω για να οπλίσω το δίκαννο και περιμένα να πεταχτεί ο λαγός να του ρίξω, εγώ ο εντεκάχρονος που δεν είχα ξαναπιάσει όπλο στα χέρια μου. Πέταγε λοιπόν πέτρες συνέχεια ο **Ηλίας**, αλλά λαγός πουθενά. Τότε μου λέει:

-Δεν φαίνεται να είναι τώρα ο λαγός στην τούφα. Κλείσε τα κοκόρια στο δίκαννο και να φύγουμε.

Στηρίζω και εγώ το πίσω μέρος του όπλου στο στήθος μου, με την κνήμη προς τα κάτω και προσπάθησα να κλείσω τα κοκόρια, σύμφωνα με όσα μου είχε μάθει ο ξάδερφος. Έκλεισα το πρώτο με επιτυχία, αλλά προσπαθώντας να κλείσω το δεύτερο εκτυρσοκρότησε το όπλο και όπως το είχα ακουμπισμένο στο στήθος μου, με έσπρωξε προς τα πίσω και σωριάστηκα κάτω.

Θυμάμαι τα χώματα που ήρθαν απάνω μου, αφού μπροστά που χτύπησαν τα σκάγια έγινε μια λακκούβα, περίπου ογδόντα εκατοστά διάμετρο, όπως υπολογίζω.

Ευτυχώς δεν χτύπησα, αλλά κατατρόμαξα, όπως τρόμαξε και ο ξάδερφός μου. Φοβισμένοι και οι δύο μαζέψαμε τα γίδα, τα κλείσαμε στο μαντρί και ξεκινήσαμε για το χωριό.

Ο **Γιάννης Δημόπουλος**, όταν έφυγε από το χωράφι του πήγε στο χωριό και κατευθείαν πήγε στον πατέρα μου να του πει για το όπλο, μιας και είμαστε παιδιά 11 και 12 χρονών, μη συμβεί κανά ατύχημα. Ο πατέρας μου φοβήθηκε και αμέσως φεύγει τρέχοντας να έρθει να μας βρει. Εμείς είχαμε ξεκινήσει από το μαντρί και συναντηθήκαμε με τον πατέρα μου στον Αγναντριά. Θυμάμαι την πρώτη κουβέντα του πατέρα μου, με πολύ θυμό.

-Ποιος έριξε με το όπλο; (είχε υποψιαστεί πως κάτι τέτοιο θα είχε συμβεί).

Τι να πούμε εμείς, φοβισμένοι και οι δύο, που κατάλαβε τι είχε συμβεί, κατεβάσαμε τα κεφάλια και τσιμουδιά. Γυρίσαμε και οι τρεις αμίλητοι στο χωριό και ...κουβέντα σε κανέναν. Το ότι ρίξαμε με το όπλο δεν το έμαθε κανένας βέβαια.

Από το φόβο που πήρα τότε (θα μπορούσα να είχα σκοτωθεί), ποτέ δεν έπιασα όπλο στα χέρια μου, ούτε για κυνήγι, ούτε καν από περιέργεια. Μόνο στο Στρατό πήρα όπλο υποχρεωτικά και όταν ήμουν επιστρατευμένος στα ΤΕΑ (τάγματα Εθνοφυλακής Αμύνης).

‘Αχιβάδα’

Το σύγχρονο κεντράκι στου Σέρβου για όλες τις ηλικίες: Μικρούς και μεγάλους, άντρες και γυναίκες. Στη φωτογραφία μία παρέα από Σερβιώτισες πίνουν το ποτό τους στις αρχές Οκτωβρίου 2016.

Ανοίξαμε το μπαούλο...

Πηγή: Ιστολόγιο της Μαρίας Διαμαντοπούλου

Το σχεδιάζαμε καιρό. Στην Κοκκινόραχη Γορτυνίας. Ν' ανοίξουμε το μπαούλο με τα υφαντά. Τα κειμήλια της μάνας, της γιαγιάς και της προγιαγιάς..... που νοερά μας ταξιδεύουν, πολύ πίσω στο χρόνο.

Ανοίξαμε το μπαούλο και ξεπήδησαν από μέσα τα χρώματα, η τέχνη και οι αναμνήσεις!

Πέρασαν εικόνες από μπροστά μας σαν ολόκληρη ταινία. Από την παιδική μας ηλικία. Τότε που βλέπαμε τις γυναίκες που έγενθαν, έβαφαν, διάζωνταν το πανί, ύφαιναν, πήγαιναν στη νεροτριβή.

Ένας μεγάλος αγώνας μέχρι το τελικό αποτέλεσμα.

Και πώς να μην έβαζαν οι γυναίκες σ' αυτή την κοπιαστική εργασία την τέχνη τους, το μεράκι τους και την αισθητική τους; Δεν έκαναν αγγαρεία, αλλά δημιουργία! Και συναγωνισμό

συγχρόνως! Για τα καλύτερα και πιο ξεχωριστά σχέδια, τα πιο ταιριαστά χρώματα!

Μαντανιές, απλάδια, ανδρομίδες, κουβέρτες, στρώματα, σακούλια αλλά και μπελερίνες, μισοφόρια όλα στον αργαλειό!

Τα φωτογραφίσαμε και τα παρουσιάζουμε!

(Ευχαριστώ την Βούλα Ασημακοπούλου για όλη την βοήθεια και τον κόπο που έκανε).

Γεν. Συνέλευση Συνδέσμου

συνέχεια από τη σελ. 1

και στους πατριώτες. Είπε πως ο Σύνδεσμος ιδρύθηκε το 1922 στον Πειραιά, γιατί οι ξε-νιτεμένοι πατριώτες τότε αισθάνονταν την ανάγκη συσπείρωσης και την επιθυμία να μη διακοπεί η επαφή τους με το χωριό. Να σημειωθεί, υπογράμμισε, πως εκείνη την εποχή έφταναν στον Πειραιά караβάνια προσφύγων από τη Μικρά Ασία και υπήρχε και η φοβερή επιδημία γρίπης, πράγματα που έκαναν ακόμη πιο μεγάλη την ανάγκη συσπείρωσης και επαφής των πατριωτών.

Ο Σύνδεσμος, συνέχισε, έχει κάνει πολύ σημαντικά έργα στη μακρόχρονη διαδρομή του, που βοήθησαν όλους τους πατριώτες να πάνε μπροστά και να περάσουν μια καλύτερη ζωή. Έφτιαξε την εκκλησία «Κοίμησης Θεοτόκου», το δρόμο από τον Αγιώργη-Σαρά μέχρι τους Αράπηδες και δρόμους μέσα στο χωριό για να πηγαίνουν οι άνθρωποι στα σπίτια τους. Έφτιαξε το σχολείο και μάθανε τα παιδιά γράμματα και προκόψανε (μόνο οι γιατροί από το χωριό ξεπερνούν τους 110), έφτιαξε το υπέροχο αυτό Πολιτιστικό Κέντρο, έβγαλε τον Αρτοζήνο από το 1976 (202 φύλλα συνολικά) και έφτιαξε την ιστοσελίδα το 2009 με δημοσίευση 3.000 σχεδόν άρθρων. Ακόμη, κυκλοφόρησε την ατζέντα με διευθύνσεις και τηλέφωνα πατριωτών, καθιέρωσε τα μαθητικά βραβεία και τόσα άλλα, για να μην εσπεκταθώ περισσότερο. Δυστυχώς, συμπλήρωσε, ο Σύνδεσμος τώρα περνάει κρίση, γιατί δεν υπάρχει ενδιαφέρον για τη διοίκηση του Συνδέσμου και πολλοί φοβούνται να αναλάβουν την ευθύνη που τους αναλογεί. Αυτό σημαίνει πως εν δυνάμει είμαστε όλοι υποψήφιοι σήμερα. Εγώ βέβαια, λόγω κυρίως ηλικίας, δεν μπορώ να ανταποκριθώ και θα παρακαλούσα να μη με ψηφίσετε.

Στη συνέχεια μίλησε η **Ελένη Θ. Τρουπή** (κόρη του αείμνηστου δασκαλού και λογοτέχνη **Θ. Κ. Τρουπή**) και είπε πως η κρίση στο Σύλλογο οφείλεται και στο γεγονός πως οι πατριώτες της δεύτερης γενιάς δεν γεννήθηκαν στο χωριό δεν γνωρίζονται μεταξύ τους, δεν έχουν δεσμούς και παιδικές αναμνήσεις, και λογικά είναι να μην υπάρχει συλλογικό ενδιαφέρον ανάλογο με εκείνο των γονιών μας.

Ακολούθησε ένας διάλογος, σχετικά με την κριτική που ασκείται μεταξύ των εκάστοτε ΔΣ, με αφορμή την άποψη της **Γεωργίας Γ. Τρουπή** ότι ασκήθηκε αρνητική κριτική στην προηγούμενη διοίκηση του Συνδέσμου. Για το θέμα αυτό μίλησαν διάφοροι πατριώτες, κανείς δεν υπερασπίστηκε την παραπάνω άποψη και για λογαριασμό του απερχόμενου ΔΣ απάντησε ο γραμματέας **Χ.**

Μαραγκός. Είπε πως ουδέποτε γράφτηκε κάτι τέτοιο στην εφημερίδα ή ιστοσελίδα του Συνδέσμου, στην περίοδο ευθύνης του παρόντος ΔΣ. Αντίθετα, στο μήνυμα του προέδρου, στο πρώτο φύλλο του «Α» που εξέδωσε το ΔΣ (φ. 199), αναγράφονται ευχαριστίες για

το έργο που επιτέλεσαν τα μέλη του προηγούμενου ΔΣ. Τόνισε χαρακτηριστικά πως η άποψη του σημερινού ΔΣ είναι ότι όλα ανεξαιρέτως τα ΔΣ που βρέθηκαν στο Σύνδεσμο είναι αξιέπαινα και αν ακόμη δεν προσέφερα πολύ σημαντικό έργο. Και μόνο το γεγονός ότι κράτησαν «στη ζωή» το Σύνδεσμο για κάποια περίοδο και τον προστάτευσαν από τη διάλυση είναι πολύ σημαντικό έργο. Η **Γεωργία** απάντησε πως αυτά που είπε τα άκουσε σε σχετική συζήτηση σε μαγαζί του χωριού...

Για το ίδιο θέμα ο **Στάθης Δάρας** είπε πως αποτελεί αναφαίρετο δικαίωμα κάθε ελεύθερου ανθρώπου να ασκεί την όποια κριτική νομίζει, για όποιο συλλογικό θέμα, εφόσον αυτό εξυπηρετεί, κατά την κρίση του, τα συμφέροντα του Συνδέσμου. Συμπλήρωσε δε πως ο ίδιος πάντα ασκούσε και θα συνεχίσει να ασκεί την κριτική που πιστεύει. Θεωρεί πάντως, ως πρώτιστο καθήκον του όποιου ΔΣ, να προσέλθει ο πρόεδρος και τα μέλη του να κάνουν απολογισμό του έργου τους, στη λήξη της θητείας τους.

Στο σημείο αυτό παρενέβη η πρόεδρος της ΓΣ και είπε πως δεν υπάρχει λόγος να συνεχιστεί η συζήτηση για στο θέμα αυτό και πως κάθε ΔΣ προσφέρει το όποιο συλλογικό έργο μπορεί και για το έργο του αυτό είναι αξιέπαινο.

Συμπληρωματικά, ο ταμίας του σημερινού ΔΣ **Ι. Στ. Βέργος** είπε πως μετέχει στα ΔΣ τα τελευταία 18 χρόνια και από την εμπειρία που έχει μπορεί να βεβαιώσει πως όλα τα ΔΣ πρόσφεραν έργο, όσο μπορούσε το καθένα. Κατέληξε λέγοντας: «*όποιος νομίζει ότι οι προηγούμενοι δεν πρόσφεραν αρκετό έργο, δεν έχει παρά να εκδηλώσει ενδιαφέρον για το επόμενο ΔΣ, ώστε να κάνει αυτά που δεν έκαναν οι άλλοι.*»

Ανάδειξη νέας διοίκησης στο Σύνδεσμο.

Μετά την παραπάνω ζωνρή συζήτηση, ήρθε το «καυτό» θέμα της συγκρότησης νέου ΔΣ. Τοποθετήθηκαν διάφοροι πατριώτες με αναλυτικές αναφορές για το τι μπορεί και πρέπει να γίνει και ως τελικό συμπέρασμα μπορεί να ειπωθεί το εξής:

Όλοι συμφώνησαν, από τη μία πλευρά, να μην ανασταλεί η λειτουργία του Συνδέσμου (πολύ περισσότερο να μην διαλυθεί) και από την άλλη όλοι δήλωσαν πως δεν θέλουν να μετέχουν του ΔΣ.

Αυτές οι δύο αντικρουόμενες θέσεις-απόψεις οδήγησαν τελικά στη λιγότερο κακή λύση: Να παραμείνει δηλαδή το υπάρχον ΔΣ μέχρι τον χρόνο τον Αύγουστο (εκτός αν ενδιάμεσα υπάρξει εκδήλωση ενδιαφέροντος για αρχαιρεσίες) και ας πράξει τα εντελώς αναγκαία, με την ελπίδα ότι του χρόνου θα βρεθούν πατριώτες να αναλάβουν με τη θέλησή τους και «όχι αναγκαστικά» το Σύνδεσμο.

Τα μέλη του απερχόμενου ΔΣ, συναισθανόμενα να χρέος απέναντι στον ιστορικό μας Σύνδεσμο, δέχθηκαν τελικά να παραμείνουν για ένα χρόνο, παρόλο που κανένα δεν το επιθυμούσε.

Άλλα θέματα που συζητήθηκαν στη ΓΣ ήταν:

*Η εκκρεμότητα με το Πολ. Κέντρο.

Έγινε υπενθύμιση πως μετά από επίμονες ενέργειες του προηγούμενου ΔΣ (και είναι αξιέπαινο γι αυτό) πάρθηκε ομόφωνη απόφαση του ΔΣ του Δήμου Γορτυνίας για παραχώρηση από το Δήμο της χρήσης όλων των χώρων του Κέντρου (Κιόσκι, μεσαία αίθουσα, υπόγειο) για 99 χρόνια στο Σύνδεσμο. Η απόφαση αυτή, όπως επανειλημμένα έχουμε γράψει, αναρτήθηκε στη «διαύγεια», που μπορεί οποιοσδήποτε να την αναζητήσει. Δηλαδή, στην ουσία όλο το ΠΚ ανήκει από τώρα στο Σύνδεσμο, σε ότι αφορά τη χρήση. Επειδή, από πλευράς διαδικασίας, αυτή η παραχώρηση πρέπει να γίνει με συμβολαιογραφική πράξη και αυτή απαιτεί τακτοποίηση κάποιων αυθαιρεσιών (νομικά πρέπει να γίνουν από το Δήμο), βρισκόμαστε τώρα σε αυτό το στάδιο. Αυτό έχει ξεχωριστή σημασία γιατί από την αρχή κατασκευής του ΠΚ, το υπόγειο προορίζεται για δημιουργία ενός μικρού μουσείου, που θα φιλοξενήσει «την ιστορία» του χωριού, με ότι παλιό έχει διασωθεί. Επίσης είναι γνωστό πως ο **Γιώργης ο Κατσιάπης** έχει προσφέρει στο Σύνδεσμο τη δική του αξιόλογη συλλογή (Μουσείο Ζαχαρού) και ο **Κ. Κατσιάπης** αρκετά ενδιαφέροντα παλιά αντικείμενα. Ακόμη είναι βέβαιο πως πολλοί πατριώτες έχουν διάφορα παλιά αντικείμενα και ευχαρίστως θα τα δώσουν για να βρουν μια θέση εκεί που πρέπει να βρίσκονται, σε θέα όλων των πατριωτών. Το ΔΣ του Συνδέσμου πρόσφατα έλαβε σχετική απόφαση ώστε τα χρήματα που υπάρχουν σήμερα στο ταμείο να διατεθούν γι αυτό το σκοπό.

*Βρύση στην πλατεία της Ράχης.

Είναι γνωστό ότι η οικογένεια του **Κ. Χ. Μπόρα** προσφέρει στη μνήμη του το κόστος υλικών για την κατασκευή της βρύσης και ο **Μήτσος Βαρδο** (γνωστός σε όλους τους Σερβαίους) την τεχνική εργασία ως έκφραση ευγνωμοσύνης στους πατριώτες που τον βοήθησαν πάρα πολύ με τις δουλειές που του ανέθεσαν. Από πλευράς Συνδέσμου και διαδικασίας έγιναν τα απαιτούμενα, καταρτίστηκε μελέτη από την μηχανικό **Γεωργία Γ. Βέργου**, ψηφίστηκε ομόφωνα το σχετικό αίτημα από το ΔΣ του Δήμου Γορτυνίας με την παρουσία και στήριξη του προέδρου του χωριού **Ι. Ρονσιά** (υπάρχει σχετική ανάρτηση στη διαύγεια) και τώρα βρίσκεται στο αρχιτεκτονικό Συμβούλιο της Περιφέρειας για έγκριση (σ.σ. εγκρίθηκε).

Λήξη εργασιών.

Μετά την συζήτηση και αυτών των θεμάτων η πρόεδρος **Ελένη Τρουπή** κήρυξε περατωθείσα τη συζήτηση και ευχαρίστησε όλους τους πατριώτες που παραβρέθηκαν και ιδιαίτερα τα μέλη του ΔΣ που δέχθηκαν να παραμείνουν για έναν ακόμη χρόνο και να μην γίνει αναστολή της λειτουργία του.

“Εργατικό ατύχημα στο εργοτάξιο κατασκευής του δρόμου Σέρβου-Κοκκινόραχης”

Ο εργολάβος δημοσίων έργων **Σταύρος Κωστόπουλος**, που εκτελούσε με το συνεργείο του εργασίες στην κατασκευή του δρόμου Σέρβου – Κοκκινόραχη, υπέστη ατύχημα με αποτέλεσμα το εκσκαφικό μηχανήμα που έβγαζε πέτρες, άγνωστο πώς, να του κόψει το χέρι από τον ώμο. Ο ατυχής εργολάβος μεταφέρθηκε αρχικά στο Κέντρο Υγείας Δημητσάνας, που του παρασχεθήκαν οι πρώτες βοήθειες και στη συνέχεια με ασθενοφόρο στο Παναρκαδικό νοσοκομείο Τρίπολης. Εκεί εκτιμήθηκε η κατάσταση και κρίθηκε σκόπιμη η διακομιδή του στην Αθήνα με το ΕΚΑΒ και στο νοσοκομείο ΚΑΤ, προκειμένου να εξεταστεί το ενδεχόμενο συγκόλλησης. Δυστυχώς, παρά τις προσπάθειες των γιατρών, αυτό δεν κατέστη δυνατόν.

Συνεδρίαση Δ.Σ.

συνέχεια από τη σελ. 1

πατριώτες και η ανανέωση κρίνεται αναγκαία. Βέβαια αυτή η δουλειά είναι αρκετά περίπλοκη και θα απαιτηθεί ανταπόκριση όλων των πατριωτών. Δηλαδή θα πρέπει οι πατριώτες να μας στείλουν τις αλλαγές που έχουν συμβεί στην οικογένειά τους και στο ευρύτερο συγγενικό περιβάλλον, ώστε να περιληφθούν οι αλλαγές στη νέα ατζέντα. Το ποιο απλό είναι ένα τηλεφώνημα σε οποιοδήποτε μέλος του ΔΣ. Όμως με τη νέα τεχνολογία τα πράγματα γίνονται ακόμη πιο εύκολα και αποφεύγονται και τα λάθη. Ένα email με όλα τα ονόματα της ευρύτερης οικογένειας, με τη μορφή που είναι γραμμένα στην παλιά ατζέντα και το πρόβλημα λύνεται. Για διευκόλυνση σας γράφουμε το email του συνδέσμου και κάποιων μελών του ΔΣ:

Syndesmosservon@yahoo.gr

thttrps@hotmail.com

giannisbergos@yahoo.gr

vergos.ioannis.st@gmail.com

christosmarag@gmail.com

Επίσης αν δεχθείτε κάποιο σχετικό τηλεφώνημα, θερμή παράκληση να είσαστε προετοιμασμένοι να απαντήσετε.

Η Βρύση στην πλατεία της Ράχης.

Το αρχιτεκτονικό Συμβούλιο ενέκρινε την μελέτη και την έστειλε στη μηχανικό **κ. Γεωργία Βέργου**. Δεν απομένει παρά ο τελικός σχεδιασμός για την εκτέλεση του έργου.

Ο Παππα-Γρηγόρης πάλι στο χωριό:

Ο παππα-Γρηγόρης λειτουργεί στο Ναό Κοίμησης Θεοτόκου.

Όπως πληροφορηθήκαμε επέστρεψε με απόφαση του δεσπότη κ. Ιερεμία ο **παππα-Γρηγόρης**, που ήταν εφημέριος του χωριού μας και πριν ένα περίπου χρόνο. Ο **παππα-Γρηγόρης** είναι επί πλέον και καθηγητής φυσικής και διδάσκει στα Τρόπαια και στη Βυτίνα. Ο προηγούμενος ιερέας **παππά-Χριστόδουλος** δεν θα λειτουργεί πλέον στο χωριό.

Ασφαλτόστρωση τμημάτων δρόμου στο χωριό: Εκτός από την ασφαλτόστρωση που έγινε σε τμήμα του δρόμου προς Αράπηδες έγινε και ασφαλτόστρωση σε τμήμα του δρόμου από το χωριό μέχρι το νεκροταφείο και στο τμήμα από τη στροφή του «Τσιούμπι» μέχρι τη βρύση στο «Σουλινάρι», που είχε χαλάσει από την κοπή εκεί της στροφής. Μπράβο στον Πρόεδρο του χωριού Γιάννη Ρουσιά.

Κλοπή και στους Αράπηδες

Την Κυριακή 9 Οκτωβρίου, ο κάτοικος του συνοικισμού «Αράπηδες» **Φώτης Παναγόπουλος**, πήγε το απογευματάκι στον Ιερό Ναό του Αγίου Κωνσταντίνου και άναψε τα καντήλια. Στη συνέχεια επισκέφθηκε το σπίτι του συνοπίτη του **Βαγγέλη Μπουρνά** για καφέ και συζήτηση.

Όταν μετά λίγη ώρα επέστρεψε στο σπίτι του διαπίστωσε με έκπληξη πως είχε γίνει διάρρηξη. Κάποιος είχε παραβιάσει το κλειστό παράθυρο και του είχε αφαιρέσει τα χρήματα που είχε και συγκεκριμένα το ποσό των 500 Ευρώ. Ας ελπίσουμε πως ο κλέφτης θα πιαστεί, γιατί αυτή η κλοπή φαίνεται να είναι στοχευμένη.

Πάντως η Η εγκληματικότητα υπάρχει και στα χωριά μας και πρέπει όλοι να είμαστε ιδιαίτερα προσεκτικοί.

moda bella
PAPADATOS

•Λ. ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ 248 Ν. ΙΩΝΙΑ, ΤΗΛ.: 210 2774093
•ΑΓ. ΜΑΡΚΟΥ 16 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210 3234288

Οι εξυπνάκηδες (Αναδημοσίευση)

Κ. Καλύβα, εκδότη της εφημερίδας «Γορτυνία»

Κι αυτό το καλοκαίρι, με τις αναρίθμητες εκδηλώσεις του Δήμου, όσο κυρίως των συλλόγων μας, που κράτησαν ζωντανά τα χωριά τους, δεν έλειψε η ...μουρμούρα και κάποιες κακοπροαίρετες κριτικές, τελειώς αστήρικτες. Έτσι απλά για να βρίσκουν κάποιοι δουλειά και να λένε κάτι που θίγει το Σύλλογο και τα μέλη του ΔΣ του! Χωρίς λόγο και αιτία. Τους φτάνει οι εκδηλώσεις, ακόμη και τα μνημόσυνα που γίνονται για ευεργέτες ή θανόντες «πάλαι τε και επί εσχάτων» χωριών! Λες και βάζουν το χέρι στην τσέπη και θα γίνουν φτωχότεροι! Αυτοί οι εξυπνάκηδες μόνο κακό κάνουν στο χωριό και στο Σύλλογό τους. Απαγορεύονται όσους ασχολούνται με τα κοινά, που από αγάπη προς τον Τόπο μας δραστηριοποιούνται για το καλό όλων, μη έχοντας κανένα προσωπικό όφελος. Αντίθετα κλέβουν πολύτιμο χρόνο από τη δουλειά τους και την οικογένειά τους. Ως συνήθως, ειδικά οι πρόεδροι, βάζουν και βαθειά το χέρι στην τσέπη, όταν ο Σύλλογος τραβάει ζόρι, για να καλύψει ακόμη και τα βασικά λειτουργικά του έξοδα! Σημειωτέον ότι οι εξυπνάκηδες των καφερείων, πέραν της στείρας κριτικής των, ποτέ δεν προσφέρουν κάτι, είτε μια συνδρομή, είτε ακόμη και εθελοντική εργασία! Και όταν καλούνται ή προσκαλούνται να αναλάβουν ενεργό μέρος στο Σύλλογο, θέτοντας υποψηφιότητα για το ΔΣ, τότε «στρίβουν δια του αρραβώνος», όπως λέει ο λαός! Συνιστούμε στις διοικήσεις των Συλλόγων μας, να τους απομονώνουν και να μην ασχολούνται μαζί τους. Προέχει η διατήρηση του κάθε Συλλόγου με νύχια και με δόντια, γιατί αν και αυτοί εκλείψουν, θα σβήσουν τελειώς τα χωριά μας.

Τα Οικονομικά μας

ΓΙΑ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ

Α) ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

1) Αρ. Λογ. 6014-040030-371

2) IBAN: GR 5001710140006014040030371

Β) ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΛΦΑ

1) Αρ. Λογ.: 151-002101-091057

2) IBAN: GR 9701401510151002101091057

ΕΣΟΔΑ 15/7/2016-24/10/2016		
103	ΑΝΔΡΙΟΠΟΥΛΟΥ-ΒΑΣΔΕΚΗ ΟΥΡΑΝΙΑ	20
108	ΒΕΡΓΟΣ ΕΥΘ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ (Μνήμη Σοφ. Αναστασοπούλου, από εγγόνια της)	100
89	*ΒΟΥΤΣΙΝΑΣ Θ. ΧΡΗΣΤΟΣ (Εγγονός Χ. Αθ. Μαραγκού)	30
84	ΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ	50
107	ΓΚΟΥΤΗ ΒΙΚΗ (Αλφα τράπεζα)	30
7	ΔΑΡΑ-ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΤΙΝΑ	20
101	ΔΑΡΑΣ ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ	20
6	ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ Δ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ	30
109	ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΥ Δ. ΙΩΑΝΝΑ (Πειραιώς)	60
106	ΚΑΤΣΙΑΠΗ ΠΗΝΕΛΟΠΗ-ΚΟΥΛΗ	50
82	ΚΟΥΤΡΑΣ ΘΩΜΑΣ	20
87	ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ Ν. ΓΕΩΡΓΙΟΣ	30
94	ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ Δ. ΗΛΙΑΣ	50
88	ΛΑΖΑΡΙΔΗΣ ΝΙΚ.+ ΚΩΝ. ΜΠΟΥΡΝΑΣ	50
95	ΛΙΑΤΣΟΠΟΥΛΟΣ ΗΛ. ΒΑΣΙΛΗΣ	20
83	ΛΙΑΤΣΟΠΟΥΛΟΣ ΜΙΧ. ΙΩΑΝΝΗΣ	20
108	ΛΙΑΤΣΟΠΟΥΛΟΥ ΕΥΓΕΝΙΑ (Αλφα τράπ.)	30
86	ΜΑΡΑΓΚΟΥ-ΜΑΡΟΠΟΥΛΟΥ ΜΑΡΙΝΑ ΑΘ.	50
105	ΜΠΟΡΑ ΑΘΑΝ. ΑΓΓΕΛΙΚΗ (μνήμη πατρός της Αθανασίου)	100
90	*ΞΕΝΑΚΗ Ν. ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ.	40
91	*ΞΕΝΑΚΗΣ Ν. ΙΩΑΝΝΗΣ (Εγγόνια Χ. Αθ. Μαραγκού)	30
99	ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ (ΚΟΧΡΑΣ)	20
97	ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ Θ. ΒΑΣΙΛΗΣ	30
100	ΠΑΠΑΘΩΜ/ΛΟΥ-ΓΚΕΚΗ ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ	50
85	ΣΧΙΖΑ Γ. ΕΛΕΝΗ (ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΥ)	50
5	ΣΧΙΖΑ ΜΑΡΙΑ (Δ. ΑΝΔΡΕΑΔΗ)	40
92	ΣΧΙΖΑΣ ΠΑΝΑΓΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΣ	50
96	ΣΧΙΖΑΣ ΑΘ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ	30
93	ΣΧΙΖΑΣ Γ. ΣΩΤΗΡΗΣ	50
102	ΤΕΡΖΗΣ Γ. ΝΙΚΟΣ	20
104	ΤΡΟΥΠΗ-BURILLON ΕΛΕΝΗ	30
98	ΤΣΑΝΤΙΛΑΣ ΙΩΑΝΝΗΣ	30
	ΣΥΝΟΛΟ ΕΣΟΔΩΝ	1250

ΕΞΟΔΑ ΙΔΙΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ		
40	ΑΡΤΟΖΗΝΟΣ φ. 202 (με ταχυδρομικά)	769,45
41	ΚΙΒΩΤΟΣ ΚΟΣΜΟΥ (μνήμη Ανδρ. Δημητρώπουλου)	32
42	ΕΝΦΙΑ ΓΡΑΦΕΙΟΥ	320
43	ΕΠΙΣΚΕΥΕΣ ΠΟΛΙΤ. ΚΕΝΤΡΟ	37
44	ΔΕΗ- ΚΑΘ/ΤΡΙΑ- ΕΚ/ΣΗ Π/Κ	179,8
	ΣΥΝΟΛΟ ΕΞΟΔΩΝ	1338,25

ΑΝΑΛΥΣΗ ΤΑΜΕΙΟΥ	
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ ΥΠΟΛΟΙΠΟ	4909
ΕΣΟΔΑ ΠΕΡΙΟΔΟΥ	1250
ΜΕΙΟΝ ΕΞΟΔΑ ΠΕΡΙΟΔΟΥ	1338,25
ΥΠΟΛΟΙΠΟ ΤΑΜΕΙΟΥ 24/10/2016	4820,75

Ο Ταμίας Ι. Βέργος Ο πρόεδρος Ι. Μπόρας

Δάσκαλοι του χωριού

Σέρβου 1878-1986

συνέχεια από τη σελ. 5

στο σπίτι του **Θ. Γ. Τρουπή** (Γκράβαρη). Κατά την έναρξη λειτουργίας του σχολείου (σχολικό έτος 1951-1952) στο νέο κτίριο, που ανεγέρθηκε με πολλές θυσίες των πατριωτών, υπηρετούσαν σε αυτό οι δάσκαλοι:

Γεώργιος Ανδρ. Δάρρας ως διευθυντής, **Λεωνίδας Παπαθωμόπουλος** και **Γεωργία Στρίκου-Κομνηνού**.

Αργότερα, μετά την αναβάθμιση του σχολείου σε τετραθέσιο το σχολικό έτος 1955-1956, προστέθηκε ο **Βασίλειος Ι. Λάρας**.

Οι 4 αυτοί πατριώτες δάσκαλοι, συνεχιστές του έργου των πρώτων Σερβαίων δασκάλων, εκτελούσαν τα καθήκοντα τους με συνέπεια και αυταπάλη, σκοπεύοντας στην δημιουργία ατόμων με γνώσεις αλλά και με ήθος και φιλοπατρία.

Η μεγάλη εσωτερική μετανάστευση των κατοίκων του χωριού κυρίως κατά τα έτη 1963-1967, επέφερε την συρρίκνωση του σχολείου, αρχικά σε διθέσιο και στην συνέχεια σε μονοθέσιο. Το σχολείο στο χωριό λειτούργησε από το 1878 μέχρι το 1986, οπότε ελλείπει κατά τον νόμο ικανού αριθμού μαθητών (κάτω των 10) έκλεισε οριστικά.

Δάσκαλοι της τελευταίας περιόδου ήταν κυρίως η

Παναγιώτα (Ποτούλα) Γεωργ. Μπόρα-Σχίζα από την Δημητσάνα και ο **Ιωάννης Κων. Ρουσιτιάς** από το χωριό μας.

Για μικρότερα χρονικά διαστήματα υπηρέτησαν οι:

Γεώργιος Καρπούζος από Λυσσαρέα, **Θωμάς Πιρπιής**, από Κερπινή, **Μάρω Σταθοπούλου** από τα Λαγκάδια, **Δημήτριος Γεωργακόπουλος**, **Αθανάσιος Παπάς**, **Μανώλης Βάιος** και **Θεόδωρος Παπαθεοδώρου** από το Λευκοχώρι.

Εκτός από τους 29 δασκάλους που αναφέρθηκαν τα ονόματα τους, στο σχολείο υπηρέτησαν πιθανότατα κατά μικρά χρονικά διαστήματα και άλλοι δάσκαλοι, καθόσον στο αρχείο του σχολείου αναφέρονται μόνο όσοι υπηρετούσαν στο τέλος του σχολικού έτους.

Η φράση που αποδίδεται στον **Μέγα Αλέξανδρο «στον γονεΐ μου οφείλω το ζην και στο δάσκαλό μου το εν ζην**, για τον δάσκαλο του **Αριστοτέλη**, υποκρύπτει μια βαθιά, κατά την κρίση μου, φιλοσοφική (και όχι μόνο) αλήθεια.

Πύργος Πλαπούτα

Στην εφημερίδα «Γορτυνία» διαβάσαμε πως οι εργασίες της πρώτης φάσης αποκατάστασης εξωτερικών και εσωτερικών χώρων στο ν

Πλαπούτα του Παλούμπα, σχεδόν ολοκληρώθηκαν. Στη συνέχεια θα γίνουν εργασίες διαμόρφωσης εσωτερικών μουσείων χώρων, αίθουσας συνεδριακών εργασιών, βιβλιοθήκης και τοποθέτησης μουσειακού εξοπλισμού.

ΑΣΦΑΛΕΙΕΣ ΣΤΡΙΚΟΣ Α. ΙΩΑΝΝΗΣ

Τιμές Χ. με οδική βοήθεια βλάβης	
κυβικά	τιμές εξαμήνου
ΕΩΣ 850	82€
ΕΩΣ 1200	92€
ΕΩΣ 1495	101€
ΕΩΣ 1785	116€
ΕΩΣ 2000	120€

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟ Ο ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΤΟΥ ΟΧΗΜΑΤΟΣ ΝΑ ΕΧΕΙ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟ ΔΕΗ Ή ΟΤΕ ΣΤΟ ΣΕΡΒΟΥ ΑΡΚΑΔΙΑΣ. ΠΕΛΟΠΙΔΑ 14 ΠΕΡΙΣΤΕΡΕΙ ΤΗΛ: 2105777772 ΦΑΞ: 210 5777773 ΚΙΝ: 694443630

Νέα του χωριού που δημοσιεύει στην εφημερίδα «Γορτυνία» ο Ν.Γ.Π.

-Μέγας εσπερινός τελέστηκε στις 2/9^{ου} στο εξωκλήσι του Αγίου Νεκταρίου και κατανυκτική θεία λειτουργία, την επομένη στην ίδια εκκλησία. Ο Σεβ/τος κ. Ιερεμίας, που τον συνόδευαν άλλοι τέσσερις ιερωμένοι, μεταξύ των οποίων και ο πρωτοσύγκελος της Μητροπόλεως π. Ιάκ. Κανάκης, τέλεσε τη θεία λειτουργία ως απλός Ιερέας. Στο τέλος, μιλώντας προς το εκκλησίασμα είπε κάτι που άγγιξε τις καρδιές όλων: «Ήθελα να ήμουν (υπηρετούσα) στον Σέρβου ως απλός Ιερέας. Ένας συμπολίτης μας τον ευχαρίστησε εκ μέρους όλων των Σερβαίων που εκκλησιάστηκαν. Ο κτήτορας του Ι. Ν. κ. Γ. Χ. Παπαγεωργίου είχε φροντίσει, όπως πάντα, για τις λεπτομέρειες.

-Μονοψήφιος ο αριθμός των σπιτιών που δεν άνοιξαν τον Αύγουστο. Ήρθαν και από τις πέντε Ηπείρους. Πολλοί της τρίτης ηλικίας επιθυμούσαν να παραμείνουν στα ωραία ανακαίνισμένα σπίτια τους έως τον Νοέμβριο, αλλά οι «υποχρεώσεις» κυρίως έναντι των εγγονιών, τους ανάγκασαν να φύγουν.

- Τα αγριογούρουνα κατέστρεψαν ωραιότατο και μεγάλο κήπο έξω από το χωριό. Είναι τόσα πολλά που ο κ. Κ. Ν. Λάρας, διερχόμενος τον αμαξωτό δρόμο από Κοκκινόραχη προς Αράπηδες, αναγκάστηκε να σταματήσει μεσημέρι για να περάσει μεγαλοπρεπώς μία γουρούνια με την πολυπληθή συνοδεία της. Επίσης ο κ. Β. Κολοκοτρώνης συνάντησε στο δρόμο προς το κάτω χωριό αγριογούρουνο στις επτά το απόγευμα. Οι κυνηγοί εκπαιδεύουν τα σκυλιά τους αναμένοντας την έναρξη της κυνηγετικής περιόδου.

-Μετά το καφενείο, και όχι μόνο, του κ. Ι. Ρουσιά και το του κ. Ν. Τρουπή, προστέθηκε και το «Καφέ αχινάδα», πάνω από το μίνι μάρκετ, που διατηρεί για τρίτη γενιά ο Ν. Γ. Λιατσόπουλος.

-Πρωτοεμφανίστηκε πριν 2 χρόνια στο γάμο του κ. Μαρ. Ρουσιά όταν συνόδευσε τους μελλόνυμφους και το συμπεθερίο, που ώδενε προς τη Ζ. Πιγή. Πρόκειται για το ιπτάμενο αερο-

πλανάκι DRONE, που τηλεκατευθύνεται από το έδαφος. Ένα τέτοιο πετούσε το καλοκαίρι πάνω από το χωριό.

-Μέχρι τέλους τους έτους ελπίζεται ότι θα λειτουργήσει στο χωριό ιντερνέτ ύστερα από τις οπτικές ίνες που τοποθετήθηκαν.

-Κάποιοι κατά την παραμονή τους πήγαιναν στον Σουληνάρι και έπαιρναν νερό. Επίσης, αρκετοί φεύγοντας σταματούσαν και γέμιζαν μπουκάλια. Λέγουν πως τόσο οι γονείς τους όσο και οι ίδιοι έχουν διαπιστώσει θεραπευτικές ιδιότητες στα οιδήματα (πρηξίματα) ποδιών, διούρηση κ.α.

-«Ασθένεια» έχουν οι καρδιές. Τα φύλλα τους είναι καφέ, ή έχουν πέσει και η παραγωγή τους λίγη έως μηδενική.

-Οι πεινασμένες κίσσες, μη βρίσκοντας τροφή, αναγκάζονται να χτυπούν με τη μύτη τους τα λίγα άγουρα γκόρτσα ή τα επίσης πολύ άγουρα κοκκινάπια, όπως και τα κάστανα.

-Δύο ιδιαιτερότητες είχε φέτος η Αυγουστάτικη εμφάνιση του Σέρβου. Τους πολλούς νέους, πολύ ευχάριστο, και τις πολλές ζωόφιλες κυρίες που πήγαιναν περίπατο τα σκυλιά τους.

Σέρβου, Αύγουστος 2016

συνέχεια από τη σελ. 1

Φωτοπαρέας στο πανηγύρι

Το βράδυ της παραμονής έγινε το σχετικό «πανηγύρι», δυστυχώς χωρίς όργανα και χορό, όπως συνήθιζε κάποιος κάποιος χρόνια πριν. Πάντως ο κόσμος κάθισε μέσα και έξω από τα μαγαζιά και απόλαυσε τη γουρνοπούλα και ότι άλλο είχαν φτιάξει οι μαγαζάτορες. Διασκέδασε στο βαθμό που υπήρχε διάθεση μέσα στο γενικότερο κλίμα της εποχής, που διαμορφώνουν οι δυσμενείς οικονομικές συνθήκες, που επικρατούν τα τελευταία χρόνια στη χώρα. Οι νέοι πάντως του χωριού το ξενύχτησαν, όπως και αρκετά άλλα βράδια.

Δευτέρα, ανήμερα της Παναγίας. Το πρωί η καθιερωμένη θεία λειτουργία στον εορτάζοντα μητροπολιτικό Ναό, όπως συμβαίνει κάθε χρόνο από το 1958, που έγιναν τα εγκαίνια της νέας εκκλησίας. Το εσωτερικό του Ναού είχε γεμίσει από ευσεβείς προσκυνητές και πολλοί παρακολούθησαν από μαγαζάνου τη λειτουργία στον περίβολο του Ναού.

Ανδρεάνα Ν. Μαραγκού
Ψυχολόγος MSc, PGDip
Β. Αλεξάνδρου 13 Κηφισιά
Τηλ. 210 8002120, 6947246516.

Μετά το πέρας της λειτουργίας έγινε αρτοκλασία και δόθηκε η ευκαιρία στους πατριώτες να ανταλλάξουν ευχές και κάποιοι άγνωστοι μεταξύ τους να γνωριστούν. Στη συνέχεια άλλοι έφυγαν για τα σπίτια τους, άλλοι για τα μαγαζιά (καφές, τσίπουρο, χαρτιά κλπ) και άλλοι έκαναν βόλτα στον κεντρικό δρόμο και αντάλλασαν ευχές.

Το βράδυ εικόνα ανάλογη με αυτή της παραμονής.

Τρίτη. Την ημέρα αυτή έγινε η εξ αναβολής προγραμματισμένη Γ. Σ. του Συνδέσμου. Σε άλλη στήλη δημοσιεύονται όλα όσα συζητήθηκαν εκεί και οι αποφάσεις που ελήφθησαν.

Τετάρτη. Την ημέρα αυτή έφυγαν πολλοί πατριώτες από το χωριό για τις πόλεις και αρκετοί έκαναν δουλειές στα σπίτια τους, πράγμα που συνηθίζεται από τους Σερβαίους. Κάποιοι λίγοι τέλος βρίσκονταν στα μαγαζιά ή κάθονταν στην πλατεία και προσπαθούσαν να ...λύσουν τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι άνθρωποι στην εποχή μας...

Στη φωτογραφία μία παρέα πατριωτών κάθονται απέναντι από το μαγαζί του **Ν. Λιατσόπουλου** και ...(τα κουτσοπίνουν). Δεξιά στην άκρη (πίσω) διακρίνεται ο πάντα γελαστός και αγαπητός **Μήτσιος** (Αλβανός) και μπροστά ο **Ηλίας Σκούρος**, ενώ στην άλλη άκρη αριστερά ο **Ν. Λιατσόπουλος**.

Και του χρόνου.

Dr Σταύρος Ι. Δημόπουλος
γαστρεντερολόγος-ηπατολόγος.
Εργαστήριο
γαστροσκοπήσεων –
κολονοσκοπήσεων.
Χολαργός, Αθ. Διάκου 15
τηλ. 210651250